

Zaharia – scurtă introducere

De ce și Zaharia? De ce nu doar Hagai? De ce mesajul lui Dumnezeu prin Hagai este incomplet? De ce a fost nevoie și de profețiile lui Zaharia pentru ca RESURSA pentru rezidirea Casei să fie deplină? Observăm câteva diferențe între cartea Hagai și cartea Zaharia:

- Hagai are un mesaj scurt, Zaharia unul lung.
- Hagai se focalizează pe lucrurile VIZIBILE, pe ce se întâmplă pe pământ în contextul rezidirii Casei Domnului. Zaharia se concentrează pe lucrurile nevăzute ce au însoțit momentul reluării zidirii Templului. Hagai privește la rezidirea Templului prin lentila pământească (ce s-a întâmplat pe pământ?) iar Zaharia prin lentila cerească (ce s-a întâmplat în ceruri când s-a reluat zidirea Casei?). Vom descoperi că realitatea cerească este mult mai complexă și că procesul rezidirii este mai complicat decât la prima vedere.
- Hagai se ancorează mai mult în realitatea de ACUM și AICI pe când Zaharia dezvoltă enorm de mult realitatea de ATUNCI și ACOLO. Deopotrivă, Hagai anticipează că reluarea zidirii Templului este o paradigmă pentru VIITOR. Însă Zaharia dezvoltă nespus mai mult VIITORUL mesianic prefigurat de vremurile lui Zorobabel. Pocăința rămășiței de pe vremea lui Zorobabel prefigurează pocăința finală a lui Israel care va inaugura mia de ani. Ultimele capitole din Zaharia dezvoltă cu prisosință această temă.

În lumina celor spuse, cartea Zaharia se împarte în două secțiuni mari:

- 1) Cap.1-8 – Profeții despre realitățile cerești ce au însoțit momentul reluării construcției Templului;
 - a) 1-6 – Vedenii cerești pentru încurajarea zidirii
 - b) 7-8 – Mesaj apocaliptic către popor
- 2) Cap.9-14 – Profeții despre realitățile viitoare ce sunt prefigurate de rezidirea Templului

Capitolul 1

Domnul decide să se întoarcă în Ierusalim și să pedepsească neamurile ce au lovit în poporul Său

a) 1:1-8 – Nu fiți ca părinții voștri!

Profeția este rostită în luna a opta, anul al doilea al lui Darius. Dumnezeu cere poporului să nu fie ca părinții lor și să Se întoarcă la El. Tragedia părinților lor era încă vie și vizibilă în ochii lor. Părinții lor nu au luat aminte la cuvintele proorocilor și au fost nimiciți. Ruinele în care erau în țara lor era consecința directă a neascultării părinților lor. Părinții lor au dat dreptate proorocilor de-abia după ce s-a împlinit pedeapsa, deci prea târziu. De ce să fie ei ca părinții lor? Întrebarea care se ridică este dacă ei nu au început deja rezidirea Templului în luna 6 (vezi Hagai cap.1)? Răspunsul este unul afirmativ citind Hagai cap.1, dar Domnul insistă în continuare ca ei să se întoarcă spre El. Întoarcerea la Domnul înseamnă un PROCES și că cel puțin, în prima fază, inima lor încă șovăie. Așa se explică și mesajele din Hagai cap.2 din luna 7 și luna 9. Profeția din luna 7 (Hagai cap.1a) ne arată că deznădejdea deja bătea cu putere la ușa inimii poporului. Profeția din luna 9 ne arată că Domnul a considerat întoarcerea poporului la Sine înfăptuită de-abia după ce aceștia au perseverat 2 luni în procesul rezidării în pofida pericolelor, a lipsei unui decret favorabil și în ciuda continuării blestemelor levitice asupra poporului (lipsa ploii, recolte sărace etc.). De-abia în luna 9, în ziua 24 a lunii, Domnul decide să își facă vizibilă binecuvântarea și să oprească șirul blestemelor vizibile. În acest context, mesajul lui Zaharia cap.1a (Întoarceți-vă la Mine ca și Eu să Mă întorc la voi!) capătă sens, este în armonie cu mesajul lui Hagai pe care-l și completează. La fel cum noua generație din Numeri a trebuit să persevereze o VREME în ascultare de Domnul pentru a ridica oara Egiptului de deasupra lor și a trebuit să fie constantă în ascultare un timp mai îndelungat. Nu a fost suficient un moment de pocăință sau o lună de ascultare. A fost nevoie de mai mult. A fost nevoie de PERSEVERENȚĂ și de luarea testelor pierdute. Oara Egiptului a fost ridicată de peste popor de-abia după ce au luat testul picat de părinții lor și anume, după tăierea împrejur după trecerea Iordanului, poporul a ÎNVINS teama de Canaanii prin încrederea neclintită în Dumnezeu cel nevăzut. În Zaharia vom descoperi că ÎN LOCURILE CERESTI de-abia în cap. 3-5 oara OPRIRII ZIDIRII este

îndepărtată de peste popor. Dumnezeu cunoaște inima omului. Și părinții lor au avut momente de pocăință (ne aducem aminte de eliberarea robilor din cartea lui Ieremia), dar nu a fost suficient. Este nevoie de PERSEVERENȚĂ în ascultare în contexte potrivnice pentru ca anumite realități spirituale negre ce împiedică o lucrare să fie îndepărtate în văzduh. Iar după ce acestea sunt îndepărtate, procesul ascultării – care trebuie continuat - este MAI UȘOR! TIMPUL își are rolul lui. Dumnezeu însuși pare că are nevoie de TIMP pentru a i se mai potoli mânia. A fost nevoie de cei 70 de ani de robie. A fost nevoie și de cei 15 ani de tăcere după ce s-au oprit lucrările. Dar și pocăință are nevoie de timp pentru a-și produce efectele. Dumnezeu cunoaște inima schimbătoare a omului. De aceea, doar o perseverență în timp, în condiții potrivnice îl poate face pe Dumnezeu să REVINĂ cu binecuvântarea asupra unei comunități falimentare. Primul pasaj din cap.1 ne descoperă condiția ca Domnul să se poată reîntoarce la Sionul în ruine, și anume PERSEVERENȚA în actul pocăinței, ascultării și rezidirii Templului.

b) 1:7-21 – Vedenia omului călare pe cal roș și a celor 4 coarne.

Autorul își datează foarte exact proorocia: ziua 24, luna 11, anul 2 al lui Darius. Data e foarte importantă deoarece se pare că întregul șir de vedenii din cap.1-6 este primit de Zaharia în această zi. În Hagai cap.2 aflăm că în luna 9, ziua 24, Dumnezeu decide să-și reverse binecuvântarea peste poporul care și-a luat testul. Proorociile din luna 11 au loc DUPĂ ce Domnul a decis să binecuvânteze poporul. Observăm că între luna 9 și luna 11 este luna 10, lună în care ar fi trebuit să aibă loc ZIUA ISPĂȘIRII. Putea avea loc o astfel de sărbătoare fără Templu? Cel mai probabil NU. Luna 11, ziua 24 este o dată de final de an. Se apropie NOUL an care debuta cu sărbătoarea Paștelui. Aceasta putea marca un nou ÎNCEPUT binecuvântat pentru popor. Dar ca acest lucru să se întâmple era nevoie ca poporul să persevereze în păzirea poruncilor și în actul rezidirii Templului. Vedeniile din cap.1-6 vin să susțină această perseverență. Dacă Hagai declanșează trezirea în popor, Zaharia e cel care menține vie această trezire. Și face acest lucru deschizând fereastra cerului, descoperind poporului ce se întâmplă în LOCURILE cerești ca urmare a ascultării lor de pe pământ.

Zaharia vede mai întâi un om călare pe un cal roș care stătea între mirți (arbuști ornamentali). În urma lui erau cai roși, murgi și albi. Detaliile din text ne descoperă că acest OM este îngerul care vorbește cu Zaharia, este chiar Îngerul Domnului, este Fiul lui Dumnezeu, viitorul Mesia. El

are autoritate divină primind vești ca un REGE și dând porunci ca un Rege. El are și autoritatea MIJLOCIRII în locurile cerești anticipând astfel funcția de Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec pe care o va primi ca slavă Mesia. Căii sunt probabil îngeri trimiși de Fiul să cutreiere pământul. De ce roși și albi? Roșul ar simboliza mânia lui Dumnezeu, însetată după sânge, iar albul pacea divină. Îngerii cutreieră pământul ca în urma veștilor primite unii oameni să primească Mânie iar alții Pace, în funcție de neascultarea sau ascultarea lor. Faptul că Mesia stă pe un cal roș arată că inima sa este plină de dorința de a Se răzbuna pe neamurile care s-au atins de poporul Domnului, după cum vom vedea în următoarele versete. Mesia stă între mirți, într-o grădină. De ce grădină? Ne aducem aminte că atât Templul cât și Cortul erau pline de simbolurile unei Grădini, trimițând la Grădina Edenului. Astfel și Cortul creșc în care șade Fiul nu poate avea decât forma unei Grădini. Pe de altă parte, palatele împăraților vremii erau înconjurate de frumoase grădini care adesea erau locurile unde împărații primeau veștile din imperiu. Îngerul Domnului ne apare prezentat ca un Rege-Preot. Rege, pentru că primește veștile în Grădina cerească și Preot, pentru că Mijlocește la Dumnezeu. Ce vești primește Îngerul Domnului de pe pământ? Ne aducem mai întâi aminte că în Vechiul Testament expresia TOT pământul se referă adesea la lumea cunoscută de ei, la lumea formată din țările din jurul Israelului. De ex, în Daniel cap.4 Nebucadnețar este rege peste TOT pământul. Astfel veștile de pe tot pământul au în vedere în special teritoriul Imperiului Persan, imperiu ce cucerise aproape toată lumea cunoscută evreilor (acel celebru KOINE). Și iată că în Imperiul Persan este PACE și LINIȘTE. În mod paradoxal aceasta este o știre PROASTĂ, și nu una bună. Într-adevăr în acea vreme era PACE în Imperiu. Unele anale ne sugerează că doar în 519 Darius ar fi pornit cu oștile sale pentru a stinge o revoltă din Egipt (fapt care ar fi trezit teamă în inima evreilor căci oștile lui Darius ar fi mărșăluit prin Iuda spre Egipt). Îngerul Domnului nu este mulțumit de vestea PĂCII. De ce? Deoarece El dorește pedepsirea neamurilor care au asuprit poporul evreu, precum și decăderea Imperiului Persan pentru ca regatul lui Iuda să renască spre gloria lui Solomon. Vom vedea că Îngerul Domnului dorește nu doar reconstrucția Templului, ci ca Israel să ajungă CAP al națiunilor, așa cum a promis Domnul. Ca acest lucru să se realizeze era nevoie de două lucruri: renașterea națională evreiască și decăderea neamurilor, în special a Imperiului Persan. În v.12, Îngerul Domnului nu mijlocește doar pentru Templu, ci și pentru Ierusalim și pentru toate cetățile lui Iuda. Rezidirea Templului este doar punctul de plecare. Îngerul Domnului vede însă perspectiva mai largă: după Templu, rezidirea Ierusalimului și apoi a tuturor cetăților lui Iuda.

Îngerul Domnului face apel la MILA divină și încearcă să îndepărteze MÂNIA lui Dumnezeu. Mijlocirea este și argumentată. Argumentul rostit și explicit este reprezentat de trecerea celor 70 de ani ai mâniei divine, a TIMPULUI necesar ca rana din inima Domnului să se vindece, rană produsă de curvia lui Israel. Argumentul nerostit este cel de pe pământ: poporul și-a luat testul credinței și este în ascultare de Domnul, zidind Casa Sa în context potrivit. Domnul răspunde degrabă cu cuvinte BUNE și vorbe de MÂNGÂIERE. Îngerul Domnului ar mijloci astfel: Doamne, ce mai aștepti? Nu vezi că ei s-au căit? Grăbește vremea restaurării! Și Domnul nu întârzie să răspundă, ci răspunde cu cuvinte de mângâiere. Mijlocitorul este MÂNGÂIAT de cuvintele bune ale Domnului. Care sunt aceste cuvinte? Ele sunt grupate în două secțiuni de text. V.14-15 ne descoperă ce este în INIMA lui Dumnezeu. Apoi, următoarele versete ne revelează ACȚIUNILE ce le va face Domnul. Aceste acțiuni izvorăsc direct din ce este în inima Sa. Căci El face totul după dorința și voia inimii Sale. Ce mare încurajare pentru evreii ce zideau casa să descopere ce se întâmpla în ceruri ca urmare a ascultării lor! Ce mare încurajare pentru ei să afle că Îngerul Domnului MIJLOCEA pentru ei, că Domnul avea inima PLINĂ de ÎNDURARE pentru Ierusalim și că în locurile cerești se lua decizia grabnică a restaurării țării și pedepsirii neamurilor vrăjmașe. Ce era în inima Domnului? Ea era PLINĂ de o MARE gelozie pentru Ierusalim și Sion, și PLIN de o MARE mânie față de neamurile îngâmfcate. De asemenea, în inima Domnului nu mai era DELOC mânie față de Israel. Între Yahwe și Israel era PACE. Ce Dumnezeu iertător! După întoarcerea din robie, poporul a falimentat din nou și lucrările au fost oprite aproximativ 15 ani. Dar doar după 2-3 luni de ascultare DEJA este PACE între Yahwe și Israel și mișcările din locurile CEREȘTI sunt de-a dreptul fascinante. Poporul se frământa cu rezidirea Templului. Domnul însă le vorbește despre rezidirea Ierusalimului și a tuturor cetăților lui Iuda, precum și de pedepsirea neamurilor. Puțina lor ascultare de pe pământ le-a adus mai mult decât ceruseră sau visaseră. Domnul nu era cu ei doar pentru finalizarea Templului, ci pentru reabilitarea întregii țări! Ce decide Domnul ca urmare a realităților din inima Sa?

- Să se întoarcă cu îndurarea Sa cea mare către Ierusalim
- Casa Sa să fie zidită iarăși
- Cetățile Sale să aibă iarăși belșug de bunătăți
- Domnul Însuși să mângâie din nou Ierusalimul
- Domnul Însuși să aleagă din nou Ierusalimul ca reședința a Sa pe pământ, ca LOC unde Cerul să coboare pe pământ.

Cu siguranță căință rămășiței din vremea lui Zorobabel prefigurează căința rămășiței everilor de la finalul istoriei, căință descrisă în cap. 13 din carte și urmată de venirea în slavă a lui Mesia. Dar acțiunile divine nu au în vedere doar Israelul, ci și neamurile din jur. De aceea apare o nouă vedenie, cea a celor 4 coarne tăiate de cei 4 fierari. Această vedenie nu reprezintă un mesaj aparte, ci este o continuare firească a mesajului anterior și parte integrantă a vedeniei omului dintre mirți. Cele 4 coarne sunt neamurile care au risipit pe Iuda. Cornul simboliza PUTEREA și era adesea folosit pentru a distruge zidurile cetăților în timp de război. De ce 4? Probabil se au în vedere cele 4 puncte cardinale sau cele 4 colțuri ale pământului, căci la căderea Ierusalimului armata lui Nebucadnețar era formată din soldați dintre toate neamurile de pe pământ. Acum toate aceste neamuri vor fi pedepsite. Cele 4 coarne ar putea trimite și la cele 4 coarne ale altarului. Neamurile vrăjmașe Domnului au format la împresurarea Ierusalimului un altar pe care Iuda a fost junghiat ca o jertfă. Acum, acest altar al judecății avea să fie judecat la rândul său. Profeția reprezintă o amenințare directă la Imperiul Persan. Perspectiva este fascinantă: o rămășiță de oameni se apucă pe pământ să rezidească Templul în context potrivit, iar în locurile cerești se decide distrugerea mărețului Imperiu Persan. Iată puterea credinței a unei rămășițe de oameni! Ce încurajare a reprezentat și această vedenie pentru popor, ca ei să continue lucrul la Casa Domnului și să nu se lase intimidați de niciun obstacol. Aceste vedenii din locurile cerești sunt binevenite pentru popor. Îi ajută să trăiască prin CREDINȚĂ, căci din perspectivă, lucrurile VIZIBILE aveau doar motive de descurajare. Cine sunt cei 4 fierari? Probabil 4 îngeri măreți gata să aducă mânia lui Dumnezeu peste neamuri. În Apocalipsa, Îngeri măreți sunt cei ce revarsă mânia Domnului peste pământ. Acest lucru este întărit și de faptul că, în original, termenul de FIERAR sugerează și ideea de agent roial, de meșteșugar regal. Pe pământ o biată rămășiță începe rezidirea. Dar în ceruri, Îngerul Domnului mijlocește, iar Domnul dă decrete divine care să schimbe întreaga față a pământului - Israel restaurat ca națiune și neamurile pedepsite. Zaharia le descoperă prin aceste vedenii și ce are să se întâmple degrabă dacă ei rămân în ascultare în continuare și nu renunță. Pentru ei **atunci** și **acolo** aceste vedenii au o mare relevanță.

Ce relevanță mai au ele pentru noi **acum** și **aici**? Biserica nu este Israel, nu se află în relație cu Dumnezeu pe baza legământului sinaitic și astfel nu beneficiază de aceste promisiuni vizibile: înălțare pe plan istoric, pedepsirea Neamurilor. Domnul nu promite Bisericii că dacă ea ascultă în ceruri se va decide reabilitarea imediată a Israelului, schimbarea scenei istorice sau

minunate binecuvântări materiale și înălțări sociale vizibile. Dar ce se promite Bisericii? Ce se întâmplă în locurile cerești când o Biserică rămâne în ascultare și zidește cu toată inima Templul Domnului? Domnul promite că va coborî din ce în ce mai mult în mijlocul lor și vor aduce și mai multă ROADĂ. În ce constă această RODIRE? În primul rând, în transformarea lor după chipul lui Hristos, în creștere în cunoaștere, în maturitate, în statornicia credinței, în roadele Duhului, în frumusețea caracterului duhovnicesc. Și nu este puțin lucru. RODUL are în vedere și pe cei care nu cunosc pe Domnul. Nu ni se promite că imediat vor veni mulți la Domnul. Totuși, Bisericii Filadelfia din Apocalipsa i se promite că mulți din iudeii prigonitori se vor căi în mijlocul lor și se promite o creștere a mărturiei Bisericii respective în comunitate, fapt ce poate duce la multe convertiri! Coborârea Duhului din belșug în mijlocul unei comunități nu este PUȚIN lucru. Nu vom vorbi acum de răsplata viitoare a Bisericii care se dedică zidirii Templului Domnului. Dacă luăm cele 7 promisiuni făcute celor 7 Biserici din Apocalipsa vom creiona un tablou fascinant al răsplătirilor Domnului pentru cel ce va birui, pentru cel ce va persevera până la capăt în rezidirea Templului. Și din aceste promisiuni fiecare va primi mai mult sau mai puțin după credincioșia sa. Ne aducem aminte că Biserica își poate grăbi într-o anumită măsură venirea Domnului și că poate mijloci pentru pacea de pe pământ. Astfel, putem afirma că atunci când o Biserică întreagă se dedică slujirii, în locurile cerești se întâmplă lucruri amețitoare. Apocalipsa ne descoperă că fiecare Biserică locală are un Înger care acționează cu putere în locurile cerești, iar Pavel ne spune că noi ne luptăm împotriva duhurilor răutății din locurile cerești. De asemenea, una din interpretările cap.12 din Apocalipsa susține că războiul din ceruri pentru aruncarea din cer a diavolului cuprinde întreaga perioadă a Bisericii. Din Apoc.12 ne aducem aminte că martirajul sfinților de pe pământ a oferit lui Mihail și Îngerilor lui DISCURSUL prin care a putut învinge pe Diavol și îngerii acestuia. La fel, în Zaharia, jertfa de slujire a rămășiței a oferit Îngerului Domnului discursul prin care a învins pâra diavolului (vom dezvolta această temă în cap.3). Vedeniile din cap.1 nu sunt o încurajare doar pentru ei, ci și pentru noi acum și aici. Perseverăm în slujire și nu vedem pe pământ mari schimbări. Dar Dumnezeu rămâne credincios. În ceruri au loc mari schimbări ca urmare a ascultării noastre. De aceea, trăind prin CREDINȚĂ și nu prin vedere, să ÎNFLĂCĂRĂM darul nostru și să slujim cu toată inima și până la capăt Biserica Domnului.

Medităm din nou. Cap.1 ne aduce din nou aminte iubirea Domnului nostru pentru Israel, pentru poporul evreu. Această iubire specială se oglindește atât de frumos în inima apostolului

Pavel care aproape vrea să fie anatema, despărțit de Hristos pentru mântuirea poporului evreu (vezi Romani cap.9). Însă acum Israel este într-o stare de împietrire de aproape 2000 de ani. În cap.1 găsim și o posibilă explicație de ce a durat așa de mult perioada de împietrire. Am înțeles că atunci când Domnul Se mânie foarte tare, când poporul Său îi rănește inima pare a avea nevoie de o perioadă de timp ca mânia Sa să se mai potolească, ca rana să se vindece. Rana este pe măsura neascultării. La fel și perioada de timp de mânie. Or Israel, în secolul întâi, nu a respins pe marele Ieremia, ci pe Însuși Fiul lui Dumnezeu, Lumina veacurilor, Mesia cel așteptat. Cât de mare trebuie să fie rana din inima Domnului, cât de adâncă trebuie să fie rana, cât de MULT trebuie să treacă până când mânia Sa să se mai potolească. Ne aducem aminte de asemenea, că Biserica și lucrarea ei are un rol esențial pentru trecerea acestei perioade. Biserica păstrează pe pământ harul și îndurarea prin care va fi mântuit la final întreg Israelul (vezi Romani cap.11). Poate am obosit în slujire. Poate că absența rezultatelor vizibile, faptul că în ultima vreme nu s-au mai întors mulți oameni la Domnul, faptul că unii au dat înapoi și s-au străpuns singuri prin capcana bârfei și judecării fraților...poate că toate acestea ne-au făcut să obosim, să ne pierdem PASIUNEA arzândă pentru zidirea Bisericii lui Hristos. Dar cartea Zaharia ne dă resursa pentru a ne reaprinde pasiunea, pentru a ne ÎNFLĂCĂRA darurile de slujire. Resursa este trăirea prin CREDINȚĂ. Să credem că în ciuda faptului că nu vedem ceva schimbat pe pământ, Îngerul Bisericii noastre lucrează cu tărie în locurile cerești atunci când slujim cu toată inima în lucrurile mici. Și nu doar atât, dar răsplata noastră în ceruri crește pe zi ce trece!!!! Și ce mare este răsplătirea! A doua resursă este să ne desfătăm sufletul în promisiunile răsplătirii viitoare. Ce va primi ORICINE va birui?

- *Va mânca din pomul vieții care este în raiul lui Dumnezeu.*
- *Nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.*
- *Va mânca din mana ascunsă și va primi o piatră albă:pe piatră este scris un nume pe care-l știe doar acela care-l primește*
- *Va stăpâni peste Neamuri, le va cârmui cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut.*
- *Va fi îmbrăcat în haine albe, nu va avea șters numele din cartea vieții și Însuși Hristos Domnul îi va mărturisi Numele înaintea Tatălui și înaintea sfinților îngeri.*

- *Va fi un stâlp în Templul lui Dumnezeu și nu va mai ieși afară din el. Va avea scris pe el Numele lui Dumnezeu și numele cetății lui Dumnezeu, noul Ierusalim care se pogoară din cer și Numele lui Hristos cel nou.*
- *Va ședea împreună cu Hristos pe însuși scaunul de domnie al singurului Dumnezeu.*

Ce minunate promisiuni pentru oricine își duce credința la capăt. Dar răsplata este și diferențiată. Fiecare va primi mai mult sau mai puțin din aceste promisiuni după credințioșia sa în slujirea Bisericii locale. Mai sunt și promisiuni particulare. Ne aducem aminte că Domnul i-a făcut lui Zorobabel o promisiune amețitoare la finalul cărții Hagai: va fi pecetea lui Dumnezeu! Domnul nu este sărac în promisiuni. El este bogat în răsplătiri. El de-abia așteaptă să dea fiecăruia promisiuni și răsplătiri speciale ca cea dată lui Zorobabel. Condiția este simplă: să ardem până la sfârșit pentru Casa Domnului, să fim mistuiți în toate zilele noastre pentru Templul Domnului după cum este scris: Râvna pentru Casa Ta mă mistuie!

Capitolul 2

Vedenia omului care măsoara Ierusalimul

Capitolul 2 ne prezintă o nouă vedenie, aceea a unui om care se duce să măsoare lungimea și lățimea Ierusalimului. Această vedenie este o continuare firească a celor din cap.1 și întărește adevărurile decoperite în primul capitol. Dar cu siguranță aduce și elemente noi pe care vom încerca să le scoatem în evidență. Ideea de măsurat atunci era în sine o veste bună: Ierusalimul va fi reconstruit. Vedenia se focalizează asupra Ierusalimului și nu asupra Templului. În contextul măsurării Ierusalimului ni se o dă o veste bună: Ierusalimul va fi o cetate *deschisă* (în trad. literală *fără ziduri*) și aceasta din pricina MULȚIMII oamenilor și vitelor din mijlocul lui. Ierusalimul nu doar va fi reconstruit, ci va fi FOARTE MARE, nu va putea fi măsurat căci dimensiunea sa va fi mereu crescândă. O mare mulțime va locui în mijlocul lui. După cum vom vedea, mulțimea e formată nu doar din evrei, ci și din neamurile care se vor sui la Ierusalim să

caute pe Domnul. Din pricina aceasta, cetatea NU VA AVEA ZIDURI, ci va fi o cetate DESCHISĂ. Mulți o vor locui și mulți vor veni acolo să caute pe Domnul. De aceea, nu vor putea fi ziduri care să limiteze spațiul Ierusalimului și care să delimiteze cu claritate dimensiunile acestuia. Ce veste bună! Ce veste mare! Ce noutate față de cap.1. Un nou Ierusalim, imens, fără ziduri, care practic nu poate fi măsurat. Dar cum rămâne cu protejarea cetății? Ierusalimul, ca centru misionar al pământului nu va putea avea ziduri. Cum va fi păzită cetatea? Domnul însuși va fi un zid de foc de jur împrejurul lui și va fi slava lui în mijlocul lui. Domnul Însuși va locui în Ierusalim și-i va oferi o protecție specială. Acest lucru se va vedea la finalul miei de ani când Gog și Magog vor împresura cetatea sfântă și vor fi nimiciti pe loc prin foc (vezi Apoc.20:9). Mesajul din cap.2 are două coordonate ca și mesajul din cap.1: acțiuni către Ierusalim și acțiuni către neamuri. Israel e îndemnat să fugă din Babilon căci acesta va fi lovit de mânia lui Dumnezeu. Și mânia va fi așa de aprinsă încât poporul Său pentru a scăpa de ea trebuie să fugă din mijlocul vrăjmașilor unde i-a rispit Domnul. Cine s-a atins de Israel s-a atins de lumina ochilor Lui. Neamurile au fost unealta din mâna lui Dumnezeu de pedepsire a poporului sfânt. Aceste neamuri nu au conștientizat acest lucru, ci au ajutat spre nenorocire și au nimicit cu ură Ierusalimul. Aceste neamuri puteau să reacționeze ca David când au fost trimise să nimicească Ierusalimul: cum să ne atingem noi de Unsul Domnului dintre popoare!? Însă nu au reacționat așa ci s-au bucurat să nenorocească locurile sfinte. Acum, Domnul se duce să jefuiască neamurile care au robit pe evrei. Și se duce acolo după SLAVĂ, adică pe de o parte să își înalțe Numele cel Sfânt, iar pe de altă parte să ia din bogățiile neamurilor și să le aducă la Ierusalim așa cum a profetizat și Hagai. Acțiunea îndreptată împotriva neamurilor va fi un semn și o încurajare pentru evrei. Prin aceasta vor cunoaște că *Domnul oștirilor m-a trimis*. Versetul 9 poate fi un argument și pentru divinitatea lui Mesia. Căci expresia *m-a trimis* se poate referi nu la Zaharia ci la Însuși Domnul care le vorbește. Astfel sunt doi Domni, două Persoane care sunt Una. Cel trimis este cu siguranță Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Cel Una cu Tatăl. Ca în Hagai, se repetă expresia *Domnul oștirilor*. Repetiția insistă pe atotputernicia lui Dumnezeu, pe măreția și puterea Sa. Evreii aveau nevoie să creadă în aceste atribute ale lui Dumnezeu pentru a NU se teme de neamurile vrăjmașe și a continua zidirea Templului. Frica trebuie înlocuită cu mare bucurie și veselie: “Strigă de veselie și bucură-te fiica Sionului, căci Eu vin și voi locui în mijlocul tău”. Cel mai mare motiv de bucurie este prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor. Acesta trebuie să fie și principalul motiv de bucurie din viața noastră. De aceea trebuie să ne bucurăm neîncetat pentru că avem onoarea să

fi un Templu viu, să fim locuiți de Dumnezeu și să trăim în prezența Lui clipă de clipă. Acest lucru e cel mai de preț DAR de pe acest pământ și de prețuirea și păstrarea acestui dar depinde și destinul nostru etern. Mai conștientizăm prezența lui Dumnezeu în viața noastră? Creștem în ea? Trăim în ea? Mulțumim neîncetat pentru ea?

Versetul 11 este marele element de noutate din cap.2. Multe neamuri se vor alipi de Domnul în ziua aceea și vor fi poporul Meu. Israel nu este ales pentru blestemarea neamurilor, ci pentru binecuvântarea lor, Israel este Preotul lui Dumnezeu printre neamuri. Înălțarea lui Israel este spre BINELE neamurilor, spre mântuirea lor. Dacă preoția lui Israel funcționează, neamuri întregi (în original *neamuri MARI*) se vor întoarce la Domnul și vor deveni popor al Domnului. Biserica nu are acest privilegiu. Impactul Bisericii va fi doar local pentru cei puțini care se vor întoarce pe calea cea strâmtă. Dar preoția lui Israel are un impact global producând convertirea popoarelor. Când se va împlini această promisiune? S-ar fi împlinit atunci și acolo dacă ei perseverau în ascultare, dar se va împlini plenar în mia de ani când Israel va primi o inimă nouă și va persevera în ascultare pentru totdeauna. Venirea în slavă a lui Mesia va duce la nimicirea neamurilor din jurul Ierusalimului. Dar rămășița popoarelor va slăvi Numele Domnului (vezi Zaharia cap.14). Deși aceste popoare vor fi și ele popor al Domnului, Israel și Ierusalimul vor avea un statut special și va rămâne Preotul și Călăuza neamurilor pentru întreaga mie de ani. Chiar după mie de ani, în Ierusalimul ceresc, neamurile își vor aduce slava și închinarea (vezi Apoc.21:24, precum și Apoc.22:2). Distincția Israel-neamuri va rămâne și după mie de ani. Cum e posibil acest lucru? Iată teoria mea: Noul Ierusalim este în esență evreiesc căci poartă nume evreiesc și este plin de nume evreiești: temelile și porțile sunt numite cu numele celor 12 apostoli respectiv ale celor 12 seminții. Deci Noul Ierusalim va fi format în primul rând din evreii mântuiți înainte de Hristos, în perioada Bisericii și în mie de ani. Neamurile vor avea un alt statut. Neamurile mântuite înainte de Hristos și în mie de ani nu vor face parte din Noul Ierusalim, ci vor veni să se închine Domnului în Noul Ierusalim. DOAR neamurile mântuite prin Biserică, în perioada Bisericii, au marele PRIVILEGIU să facă parte din Noul Ierusalim. Pentru că doar aceste neamuri sunt ALTOITE în măslin, doar aceste neamuri se bucură de privilegiile Noului Legământ. Iată de ce alunecarea lor e spre binele nostru (vezi Romani 11) și iată de acest lucru este o așa mare taină la fel cum afirma apostolul Pavel în cartea Efeseni. Într-adevăr, toate promisiunile Noului Legământ sunt făcute evreilor. Dar respingerea lor față de Mesia deschide o paranteză ciudată în timp, cea a Bisericii. În Biserică erau mai întâi doar evrei, apoi se întorc și

dintre Neamuri care primesc Duhul Sfânt spre uimirea creștinilor evrei. Se ridică întrebarea: ce statut au creștinii dintre neamuri? Au un statut inferior evreilor creștini sau același statut? Trebuie să țină și ei Legea leviticală sau nu? Erau întrebări grele la care revelația Vechiului Testament nu aducea răspunsuri clare. Pavel vine să ÎNTREGEASCĂ Cuvântul lui Dumnezeu și dă prin revelație divină răspuns la aceste două mari întrebări din sec.1 și anume: neamurile creștine au același statut și aceleași privilegii ca și evreii creștini, dar ei nu trebuie să păzească legea leviticală. Pentru Pavel acest lucru este o mare taină după cum este scris în Efeseni cap.3: *Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta despre care vă scrisei în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea...* Dacă această teorie este adevărată, ce mare privilegiu avem noi cei dintre neamuri mântuiți prin Hristos în perioada Bisericii. Suntem cu adevărat norocoșii istoriei!

În v.11 se pare că apar din nou doi Domni din care Unul este Tatăl iar celălalt Fiul – Mesia, ceea ce ar reprezenta un nou argument pentru divinitatea lui Mesia. În v.12 descoperim că moștenirea Domnului este poporul Lui! Ce imagine fantastică. După toată truda Sa în această istorie a păcatului, Domnul are și El o parte de moștenire, o recompensă, o răsplată. Aceasta nu este altcineva decât poporul Lui, lumina ochilor Lui. Aceste promisiuni pentru poporul Lui sunt valabile în Hristos și pentru noi, neamurile. În Efeseni 1:18 Pavel se roagă ca Domnul să ne lumineze inimile să pricepem care este față de noi, credincioșii, BOGĂȚIA SLAVEI MOȘTENIRII LUI ÎN SFINȚI. Pentru Domnul merită toată truda din pricina moștenirii pe care o va primi în slavă poporul Său. Cât de prețioși suntem înaintea Sa, cât de mult dorește El să umble în mijlocul lui Israel, dar și în mijlocul fiecărei Biserici locale. Este din nou un moment al cercetării. Cum ne raportăm noi la Biserica în care suntem, la celelalte Biserici, la frații de lângă noi? Îi privim noi ca pe Lumina ochilor Lui, ca pe partea Sa de moștenire? În cartea Numeri, Leviții primesc porunci să transporte Cortul întâlnirii. Poruncile date arată marea lor responsabilitate de a purta lucrurile sfinte și pericolul de a nu muri dacă nesocotesc această imensă responsabilitate. Noi suntem chemați să ne purtăm sarcinile unii altora, să ne slujim unii pe alții, să ne cărăm unii pe alții în spate. Dar ca și Leviții, avem marea responsabilitate de a

transporta Casa Domnului către destinația ei finală: Canaanul ceresc. Înțelegem noi această imensă responsabilitate și onoare, dar și pericolul la care ne expunem? Nu degeaba Pavel se roagă ca Domnul să ne deschidă ochii INIMII pentru a pricepe slava nevăzută a Bisericii sau ce este Biserica în ochii Domnului. Doar așa vom ști cum să ne purtăm în Biserica lui Dumnezeu care este stâlpul și cunoștința adevărului.

Primele două capitole din Zaharia formează un singur mesaj. El se adresează poporului. Este un mesaj de încurajare. El descoperă ce se întâmplă în locurile cerești când poporul zidește cu toată inima Templul Domnului. Realitățile și mișcările din locurile cerești sunt amețitoare. Se iau decizii cu privire la restaurarea întregii națiuni, la înălțarea lui Israel printre neamuri, la pedepsirea dar și mântuirea unor națiuni întregi. V.13 din cap.2 încheie în mod solemn toate aceste mișcări cerești: Orice făptură să tacă înaintea Domnului căci El S-a și sculat din Locașul Lui cel sfânt! Iată că râvna rămășiței lui Israel de pe pământ L-a făcut pe Domnul să Se ridice de pe scaunul Său de domnie din ceruri! El este în picioare uimit de ascultarea rămășiței și gata să coboare pe pământ în mijlocul lor, să restaureze națiunea, să pedepsească multe neamuri și să mântuiască pe altele! Pe pământ NU SE VEDE nimic schimbat în urma ascultării lor. Dar în Ceruri, Domnul Însuși se scoală de pe scaunul de domnie gata să acționeze în favoarea poporului Său! Și aceste acțiuni sunt așa de mărețe încât vor închide gura oricărei făpturi, încât vor închide gura vrăjmașilor lui Israel și a celor ce disprețuiesc și batjocoresc ruinile Ierusalimului! Zaharia cheamă pe popor să trăiască prin CREDINȚĂ! Ce mare încurajare pentru popor sunt aceste vedenii cerești. Poporul este îmbărbătat să CONTINUE rezidirea și să rămână în ascultare tocmai pentru ca decretul cerești să se poată împlini pe pământ. Dar ce s-ar întâmpla dacă o Biserică locală se unește ca un singur trup pentru a se dedica zidirii și slujirii? Fapte cap. 2-4 ne descoperă o astfel de comunitate. Domnul va coborî în mijlocul lor mai mult rod, adică mai multă iubire, mai multă sfințire, mai multă cunoaștere, mai multă maturitate, mai multă blândețe, mai multe porți deschise pentru Cuvânt, o mărturie mai mare, mai multe minuni și izbăviri, mai mulți necredincioși cercetați și de ce nu, chiar mai mulți oameni care să se întoarcă la Domnul (Observăm totuși că Domnul nu promite Bisericii o creștere numerică proporțională cu sfințirea ei. Biserica este avertizată că va trece prin vremuri grele și că în cea mai mare parte, mesajul ei va fi respins. Totuși e îndemnată să rabde TOTUL pentru acei aleși, ca și ei să capete mântuirea care este în Isus Hristos Domnul!). Biserica este un mic Israel. Bucuria Domnului de a locui cu putere în mijlocul Bisericii este însă la fel de mare! Merită să îți dedici viața slujirii unei Biserici

locale, merită să nu obosești, să îți înflăcărezi darul în speranța ca acest foc va molipsi pe alții și vei putea trăi minunea din Fapte cap.2: o întreagă comunitate arzândă pentru așteptarea revenirii Domnului! Dumnezeu așteaptă să fie uimit din nou, determinat din nou să se ridice în picioare pentru a acționa cu putere pe pământ. O Biserică locală dedicată poate declanșa aceste mișcări în locurile cerești.

Capitolul 3

Marele Preot Iosua este îmbrăcat cu haine de sărbătoare

Capitolele 1 și 2 ne descoperă un mare mesaj de încurajare pentru tot poporul și ne înștiințează ce decrete minunate sunt date în locurile cerești pentru binele poporului atunci când acesta rezidește Templul Domnului. Cap. 3 și 4 ne prezintă două mesaje de încurajare pentru LIDERII poporului și ne înștiințează ce se întâmplă în locurile cerești când liderii se reapucă să zidească Templul Domnului. Primul mesaj este pentru Iosua, Marele Preot (cap.3) iar al doilea (deși îl include și pe Iosua) pentru Zorobabel, guvernatorul-rege al lui Iuda.

Primul mesaj este pentru și despre Marele Preot Iosua. La finalul cărții Hagai apare un mesaj special doar pentru Zorobabel arătându-ne că Regele rămâne principala cheie pentru rezidirea Templului. Acest lucru poate fi regăsit și în Zaharia prin faptul că mesajul către Zorobabel (cap.4) este mai mare decât cel dedicat lui Iosua (cap.3). Totuși revelația din Zaharia începe cu mesajul către Marele Preot. Chiar dacă regele rămânea marele lider al poporului, rolul Marelui Preot rămânea unic. Marele Preot intra în Templu, făcea slujba în Templu și realiza ispășirea pentru popor în marea zi a ispășirii. Marele Preot făcea ispășire inclusiv pentru Rege. În cap.3-5 îndepărtarea fărădelegii este o temă centrală. Iată un motiv pentru care revelația ar începe cu mesajul pentru Marele Preot. Pentru ca zidirea să continue era nevoie de îndepărtarea fărădelegii de peste țară. Or în ce privește acest lucru Marele Preot și nu Regele avea rolul central. Îngerul i-l arată lui Zaharia pe Iosua stând în picioare înaintea Îngerului Domnului. Dar Iosua nu este văzut pe pământ ci tot în locurile cerești, în realitățile nevăzute. Deși Iosua își împlinea slujba pe pământ el avea o reprezentare în locurile cerești unde stătea ÎN PICIOARE înaintea Îngerului Domnului. Faptul că stătea în picioare este un aspect pozitiv pentru Iosua. Deși se afla în realitățile cerești, în prezența sfințeniei Îngerului Domnului, el STĂTEA ÎN

PICIOARE. Dar la dreapta sa, Satan, Adversarul, Potrivnicul, stătea ca să i se împotrivescă, ca să-l părăscă. Iată că decretele cerești din cap.1-2 au un Potrivnic chiar în locurile cerești. Proiectul rezidirii Templului în care Iosua avea un rol cheie cunoștea o mare împotrivire în locurile cerești. Observăm că în Vechiul Testament Satan apare în mod direct de foarte puține ori. Practic apare în mod explicit de aproximativ patru ori:

- În Geneza cap. 2 când ispitește și amăgește primii oameni.
- În Cronici când pune în gând lui David să facă numărătoarea poporului.
- În Iov. Cap.1-2 când contestă neprihănirea lui Iov.
- Și în Zaharia cap.3 când părăște pe Iosua.

Adversarul apare deci de 2 ori pe pământ amăgind pe Unsul Domnului (Adam, respectiv David), și de două ori în ceruri contestând/pârând pe Unșii Domnului de pe pământ (Iov, respectiv Iosua). În ambele contexte (Iov/Iosua) împotrivirea sa din ceruri este reală. În primul context, destinul lui Iov este schimbat din temelii. În contextul al doilea, reabilitarea lui Iosua este întârziată. Acum pricepem mai bine de ce în Hagai binecuvântarea Domnului întârzie să vină pe pământ măcar că poporul se căise și reluate zidirea Templului. În ceruri potrivnicul îi pâra cu putere. Și în primul rând erau pârâți liderii, în frunte cu Marele Preot singurul care putea face ispășirea pentru popor. Iată că la finalul lunii a 11-a statutul lui Iosua din ceruri este încă incert. El stă în picioare (element pozitiv de acceptare) DAR este îmbrăcat în haine murdare (element negativ de respingere). Dar Iosua se căise. Totuși ocara de deasupra vieții sale nu era încă îndepărtată căci cineva îl pâra cu zor pentru cei 15 ani de necredincioșie când lăsase Templul în paragină. Aceste informații despre Satan sunt binevenite căci ele ne ajută să înțelegem mai bine războiul din ceruri din Apocalipsa 12 precum și durata acestui război. Înălțarea lui Hristos la cer a declanșat un război care are ca și scop darea afară din ceruri a Potrivnicului. Este un război al DISCURSURILOR. Aceste discursuri au ca temă credincioșia sau necredincioșia poporului Domnului de pe pământ. În Apoc.12 Satan apare tot ca Pârâșul, Acuzatorul. Deși în Ioan ni se spune că la răstignire va fi dat afară, totuși cred că este doar o dare afară de drept, căci în epistolele lui Pavel Satan apare activ în locurile cerești. Iată doar câteva texte:

- În Efeseni 6 găsim în locurile cerești duhurile răutății.

- În Apoc.12 vedem că Satan rămâne pârâșul creștinilor căci el părăște pe cei ce l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și care nu și-au iubit viața până la moarte.
- În Timotei cap.3 episcopul trebuie să fie pe pământ fără prihană ca Iov ca să nu cadă în osânda diavolului.
- În Tit 2:6-8 Biserica e îndemnată la sfințenie pentru ca potrivit să rămână de rușine și SĂ NU POATĂ SPUNE NIMIC RĂU DE NOI.
- În 2 Tes. cap.2 Pavel mărturisește că a fost împiedicat de două ori de Satan să ajungă la pruncii din Tesalonic.

Astfel am deduce că războiul din ceruri din Apoc.12 ar dura până la finalul perioadei Bisericii când acesta va fi aruncat pe pământ și va mai putea acționa pe pământ doar pentru puțină vreme, adică 3.5 ani.

Capitolul 3 ne explică de ce în ceruri lucrurile decurg MAI LENT decât pe pământ. Nu este vorba doar de inima rănită a Domnului care are nevoie de TIMP pentru a se vindeca și a fi convinsă de schimbarea poporului. Este vorba și de împotririile din ceruri și din văzduh ale căpeteniilor întunericului. În Daniel cap.10 răspunsul a pornit din prima zi către Daniel dar 21 de zile Căpetenia Persiei s-a împotrivit Fiului omului ca mesajul să ajungă pe pământ. Am văzut cum și în Noul Testament Pavel însuși este împiedicat de două ori să ajungă în Tesalonic. Din pricina păcatului, Satan este stăpânitor al lumii și are drept să se împotrivescă și să AMÂNE împlinirea planurilor lui Dumnezeu, El le poate chiar bloca dacă în perioada de întârziere inima omului își pierde răbdarea și credința părăsind căile Domnului. Iosua stă în picioare căci s-a reapucat de rezidirea Templului dar are totuși hainele murdare căci Satan îl părăște pentru necredințioșia sa din ultimii 15 ani. Dar vestea cea bună a capitolului este că Iosua nu rămâne fără ajutor în fața acuzațiilor nemiloase a celui rău. Iosua are un aliat în ceruri, pe Îngerul Domnului, viitorul Mare Preot-Mesia, Însuși Fiul lui Dumnezeu. Deja în cap.2 am descoperit că acest Înger al Domnului este o Persoană divină. Cap.3 întărește acest aspect al identității Sale. În v.2: Domnul a zis Satanei: *”Domnul să te mustre!”* Îngerul Domnului este numit Domnul, fiind astfel o Persoană divină. Îngerul Domnului mijlocește din nou în ceruri. El a mijlocit prima dată în cap.1 pentru a potoli MÂNIA lui Dumnezeu asupra Ierusalimului. Acum mijlocește pentru a stinge acuzațiile celui rău asupra liderilor Ierusalimului. V.3 ne arată că miza rămâne Ierusalimul, reconstrucția sa: Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul. Primul argument

invocat de Mijlocitor este legat de promisiunile eterne rostite de Dumnezeu asupra Ierusalimului. Dar este folosit și un al doilea argument cu privire la Iosua: nu este Iosua un tăciune scos din foc? Cei 15 ani de necredincioșie au fost 15 ani grei când Iosua și poporul s-au aflat sub focul mâniei divine. Dar prin pocăință și perseverență în ascultare, Iosua a fost scos din acel foc! Focul a fost real. Perioada de necredincioșie la fel de reală. Dar Iosua a fost scos de acolo! Totuși hainele sale erau murdare. Iată că pocăința sa și perseverența sa în ascultare nu au fost suficiente pentru ca în locurile cerești să primească haine albe de sărbătoare. Mai era nevoie de ceva: de MIJLOCIREA Îngerului Domnului în locurile cerești, de un aliat în locurile cerești care să stingă mânia divină și să închidă gura acuzatorului. Realitățile cerești sunt mai complexe decât cele de pe pământ. Sunt legități spirituale care funcționează și care duc la o manifestare MAI LENTĂ a binecuvântării de pe pământ. Îngerul cere cu autoritate divină dezbrăcarea lui Iosua de hainele murdare. Apoi vorbește DIRECT cu Iosua: *"Iată că depărtez de la tine nelegiurea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!"* Ce imagine fantastică a harului divin. Pe un taler avem 15 ani de neascultare iar pe celălalt taler 3 luni de căință și ascultare! Și totuși al doilea taler câștigă, deoarece el este umplut de mijlocirile cerești ale îngerului Domnului și de imensul HAR al lui Dumnezeu. Iosua este reabilitat PE DEPLIN, ca și cum nimic rău nu s-ar fi întâmplat în ultimii 15-16 ani. Și nu doar atât, dar acesta va primi în continuare niște promisiuni amănunțite!

Ne oprim puțin și medităm. Dacă mijlocirea Fiului lui Dumnezeu avea un asemenea impact în locurile cerești în vechime, oare ce impact are acum în Noul Legământ, când are slava de Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec? Pavel, în Evrei 8 ne mărturisește că Punctul cel mai însemnat al acestor lucruri este că AVEM un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie din ceruri, ca slujitor al adevăratului Cort care a fost ridicat nu de un om ci de Domnul. Când a fost ridicat? Înainte să fie ridicat cel pământesc, căci acesta a fost făcut după modelul celui ceresc. Și a fost ridicat probabil imediat după căderea omului din păcat...sau chiar mai înainte. Iosua află vestea bună că are aliat în ceruri pe Îngerul Domnului. Noi aflăm că avem ca aliat ceresc pe Fiul care a făcut ispășirea și care a fost înălțat mai presus de orice nume în trup de om. De aceea să rămânem TARI în mărturisirea noastră căci nu avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre ci unul care a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi dar fără păcat. Să ne apropiem deci cu DEPLINĂ ÎNCREDERE de scaunul harului ca să câptăm îndurare și să găsim har ca să fim ajutați la vreme de nevoie. (Evrei 4:14b-16).

În v.5 intervine însuși Zaharia: *”să i se pună pe cap o mitră curată!”* Și i-au pus o mitră curată. Iată că Zaharia participă alături de Îngerul Domnului la schimbarea garderobei Marelui Preot. Dacă Îngerul Domnului este aliatul ceresc al lui Iosua, Zaharia este aliatul pământesc al lui Iosua. Lucrurile se mișcă în locurile cerești când mijlocirea pământească se unește cu cea cerească. Apar și alți îngeri care participă la îmbrăcarea Marelui Preot Iosua. Dar totul are loc în prezența Mijlocitorului ceresc: *”în timp ce Îngerul Domnului era acolo”*. Ce încurajare a reprezentat acest mesaj pentru inima lui Iosua. Oare inima sa nu-l mai condamna pentru cei 15 ani de necredincioșie? Oare această autoînvinovățire nu-l făcea să ezite în lucrare? Oare această vină nu-l făcea să se îndoiască de statutul său înaintea lui Dumnezeu și de sprijinul total primit din partea Cerului? Cu siguranță că da. Acum zidea, dar amintirile ultimilor 15 ani de rușine erau încă vii. Vedenia din cap.3 este menită să spulbere aceste amintiri, să spulbere vina, ezitarea și îndoiala din inima lui Iosua. Prin acest mesaj i se descoperă REABILITAREA SA deplină în locurile cerești. Și ca și cum acest lucru atât de măreț ar fi fost prea puțin, rostirea lui Dumnezeu către Iosua continuă cu niște promisiuni fascinante. Totuși aceste promisiuni încep cu o condiție: *”DACĂ vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele”*. Iosua a fost reabilitat pentru că a revenit pe linia ascultării. El va primi belșug de binecuvântare dacă va RĂMÂNE pe această linie. Cu alte cuvinte Domnul i-ar spune lui Iosua: Nu te mai preocupa de trecut și de neascultarea ta din ultima vreme. Problema aceea a fost rezolvată PE DEPIN și pentru TOTDEAUNA. Este ca și cum nu ar fi fost. Acesta este harul Meu! Aceasta este puterea mijlocirii cerești a Fiului Meu! Dar preocupă-te asupra ascultării tale din prezent. Rămâi în căile Mele, rămâi în ascultare de Mine, continuă să zidești Casa Mea! Căci dacă vei face acest lucru nu doar că îți vei păstra hainele albe înaintea Mea, dar cu mult mai mult. Te vei putea bucura de următoarele promisiuni:

- *”Vei judeca Casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele!”* – Domnul promite mai întâi că lucrările vor izbuti la Templu și că Templul va avea și curți. Apoi că Iosua va avea onoarea să îndeplinească slujba de Mare Preot, să fie mai marele Casei, cel ce va judeca și va veghea asupra Casa Domnului. Și dDomnul are o singură Casă. Ce onoare să fii mai marele Casei Domnului. Înțeleegm rolul său de veghetor asupra Casei ca totul să se împlinească acolo după rânduielile Domnului. Dar ce înseamnă că va JUDECA această Casă a Domnului? Va judeca probabil ce

este bine și ce este rău, ce face bine sau rău poporul Domnului la Casa Domnului.

- *”Și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt AICI”* – AICI unde? AICI în Casa Domnului din ceruri! Ne amintim că templul era un loc unde cerul cobora pe pământ, unde Casa Domnului din ceruri se unea cu cea de pe pământ. Prezența Domnului în Templu făcea ca slujba lui Iosua să nu fie doar una pământească ci și una cerească. Astfel el avea să fie primit împreună cu cei ce sunt în Templul ceresc. Marele Preot Iosua va avea părtășie cu cerul și va primi probabil vedenii cerești ca Zaharia pășind prin duhul în locurile cerești și având părtășie cu cei din ceruri. Ce promisiune amețitoare pentru sărmanul Iosua!
- *”Voi aduce pe robul Meu, Odrasla”* (Ramura). În mod cert este vorba despre Mesia. Dar este această promisiune condiționată de ascultarea lui Iosua? Într-un fel da, căci Mesia va veni în slavă doar când Israel va trăi în ascultare. Iar ascultarea națiunii depindea de modelul dat de Marele Preot. Încurajarea vine și din faptul că Iosua și ceilalți slujitori vor sluji ca semne. Iosua va primi onoarea să îl prefigureze pe Mesia. La fel cum Iosua este reabilitat într-o singură zi și reprimește funcția de Mare Preot pentru a putea face ispășirea pentru popor, la fel va fi reabilitat și Mesia și într-o singură zi va fi îndepărtată nelegiuirea țării acesteia. Ce onoare să îl prefigurezi pe marele Mesia! Mesia avea să fie și el îmbrăcat în haine murdare dar nu cu păcatele sale ci cu păcatele lui Israel și ale întregii lumi, și la fel ca Iosua va fi reabilitat și înălțat într-o singură zi. Piatra care este înaintea lui Iosua este Mesia Însuși. Din Daniel ne aducem aminte că PIATRA este un simbol mesianic (piatra ce se desprinde din munte din Daniel cap.2, piatra lepădată de zidari din Psalmi, piatra din capul unghiului din cartea Isaia). De ce Mesia este prezentat aici prin imaginea Ramurei și a Pietrei? Din mai multe motive. Imaginea Ramurei sau a Odraslei ne aduce aminte atât de descendența davidică a lui Mesia (vezi Isaia 11:1). Astfel înțelegem că Mesia va fi și Mare Preot și împărat, așa cum anunța și legământul davidic din cartea Cronici. Imaginea lui Mesia ca Rege-Mare Preot este o temă importantă a cărții Zaharia. Pe de altă parte ni se aduce aminte de Isaia 53:2, de faptul că într-o primă fază Mesia va apărea ca o Odraslă/Ramură slabă. La fel ca Iosua va cunoaște și el o

perioadă de slăbiciune și de înfrângere: respingerea și moartea Sa. Dar apoi va urma o rapidă și minunată reabilitare, așa cum a avut loc și în viața lui Iosua. Imaginea Pietrei ne aduce aminte de același traseu: mai întâi respingere și înfrângere (piatra lepădată de zidari), și apoi biruință și înălțare (piatra a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii Templului! – vezi Ps.118:22). Și acum ne aflăm în contextul rezidirii Templului. Dacă Iosua (numele în ebraică a lui ISUS) perseverează în rezidirea Templului, el va ajunge să-l prefigureze pe Mesia Însuși, marea Piatră de temelie a viitorului Templu! Ce promisiune! Ce onoare! Iată cum înfrângerea din viața lui Iosua este transformată în biruință! Cu atât mai mult aparenta înfrângere din viața lui Mesia va fi transformată în victorie și slavă! Pe această Piatră sunt îndreptați 7 ochi – în original sunt încrustați 7 ochi. Piatra are 7 ochi. Imaginea este mesianică și divină. În Apoc.5:6 Mielul care părea înjunghiat are 7 coarne și 7 ochi care sunt cele 7 Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. Mesia este Piatra cu cei 7 ochi, cu cele 7 Duhuri ale lui Dumnezeu, El este PLIN de Duhul lui Dumnezeu, de ungerea sfântă, așa că are o clarviziune și un discernământ desăvârșit. Imaginea Duhului Sfânt va fi reluată în cap.4 păstrând valențele mesianice. De asemenea ne reamintim că ea îi este atribuită lui Mesia și în alte pasaje. Mesia înseamnă Unsul, cel care are ungerea divină, care este PLIN de untelemnul Duhului Sfânt, după cum este scris: *”Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine căci Domnul M-a trimis să aduc vești bune celor nenorciți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război slobozenia”*. (Isaia 61:1). Ioan îl identifică pe Isus ca fiind Mesia atunci când Duhul coboară sub formă de porumbel asupra Sa și în acel context Ioan mărturisește că lui Mesia Domnul nu-i dă Duhul cu măsură (3:34).

- Pe această Piatră Dumnezeu va grava ce trebuie săpat pe ea și într-o singură zi voi înlătura nelegiurea țării acesteia. După reabilitarea lui Iosua urmează în cap.5 îndepărtarea nelegiurii țării într-o singură zi. Lucrarea de reabilitare și ispășire din viața lui Iosua prefigurează lucrarea lui Mesia. Ce va săpa Dumnezeu pe Piatra-Mesia? Va grava semnele suferinței și durerii, sau semnele înălțării și gloriei? Ambele realități sunt adevărate. Dumnezeu gravează mai întâi pe Piatră suferința

adusă de ispășirea păcatului (vezi Isaia 49:16 – *”Iată că te-am săpat pe mâinile Mele”...*), și apoi gloria adusă de înviere și înălțare! Ca urmare nelegiurea țării este îndepărtată într-o singură zi! Care este acea singură zi? Pe de o parte este ziua răstignirii și apoi a învierii lui Mesia! Dar este și ziua când Israel va plânge pe Cel ce l-au străpuns și vor putea primi astfel iertarea realizată la cruce. *”În ziua aceea vă veți pofti unii pe alții sub viță și sub smochin”*. Imaginea aceasta este una a belșugului, bucuriei, păcii pe termen lung. Acest lucru se va împlini pentru Israel în mia de ani.

În concluzie, cap.3 este o vedenie cerească ce aduce lui Iosua o imensă încurajare și responsabilizare. Iosua află că este reabilitat ca Marele Preot în locurile cerești și dacă ascultă în continuare, primește niște promisiune amănunțite: onoarea de a priveghea Casa Domnului, părtășie cu sfinții din ceruri și privilegiul de a fi o prefigurare a lui Mesia Însuși!

Capitolul 4

Vedenia cu sfeșnicul de aur: mesaj de încurajare pentru Zorobabel

Dacă primele două capitole sunt un mesaj general de încurajare pentru popor, capitolul 3 și 4 ne descoperă vedenii cerești menite să încurajeze liderii poporului. Capitolul 3 este adresat lui Iosua, iar capitolul 4 lui Zorobabel. Iosua este îmbărbătat prin reabilitare, prin primirea hainelor de sărbătoare și prin minunatele promisiuni primite. Cum este însă întărit Zorobabel prin vedenia din acest capitol? În primul rând să vedem în ce constă vedenia. Mai întâi e nevoie de trezirea lui Zaharia, o trezire ca din somn. Presupunem că Zaharia a rămas fascinat de vedenia din capitolul 3, vedenie care l-a uimit, l-a lăsat pe gânduri și poate într-o adâncă visare. Zaharia visa poate la venirea Odraslei și la zilele restaurării finale când se vor pofti unii pe alții sub viță și sub smochin. Dar mesajul Domnului continuă. Zaharia primește o nouă vedenie: un sfeșnic de aur cu 7 candelă. Deasupra sfeșnicului se află un vas cu untdelemn din care ies 7 țevi pentru cele 7 candelă care sunt în vârful sfeșnicului. Imaginea ne sugerează că vasul cu untdelemn are rolul de a ALIMENTA cele 7 candelă cu untdelemn și de a întreține astfel necurmat focul aprins în cele 7 candelă. Lângă sfeșnic mai găsim și doi măslini, unul la dreapta vasului și altul la stânga vasului. V.12 completează imaginea cu două ramuri de măslin care sunt lângă cele DOUĂ țevi

de aur prin care curge uleiul auriu. Practic deducem că vasul este conectat la ramurile celor 2 măslini prin două țevi de aur: una pentru măslinul din dreapta și una pentru măslinul din stânga. Deci din vas ies 7 țevi către cele 7 candelale ale sfeșnicului dar și două țevi către cei doi măslini. Untdelemnul are rolul de a întreține arderea candelalelor. Iar acest untdelemn provine de la cei doi măslini. Într-adevăr este o imagine din Cort unde sfeșnicul este de aur și trebuie să ardă necurmat, iar untdelemnul pentru sfeșnic este un untdelemn de măslină (vezi Exod 27:20). Deci vedenia ne arată sfeșnicul de aur din Cort dar și sistemul său de alimentare cu untdelemn. Untdelemnul provine de la 2 măslini care transmit lichidul către sfeșnic prin două țevi către un vas cu 7 țevi către cele 7 candelale. Aceasta este vedenia. Acum să vedem ce semnifică ea. Vedenia este tălmăcită prin trei mesaje. Primele două (v.6-7 și v.8-10) se focalizează asupra sfeșnicului, iar ultimul (v.11-14) asupra celor doi măslini.

Primele două mesaje sunt adresate DIRECT către Zorobabel. Lucrul acesta (probabil rezidirea Templului) nu se va face prin putere sau prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul oștirilor. Într-adevăr UNTDELEMNUL este un element cheie al viziunii. El semnifică realitatea vie a Duhului lui Dumnezeu. Lucrarea Templului este o lucrare duhovnicească. Ea nu se va finaliza prin puterea și tăria oamenilor, ci prin lucrarea tainică a Duhului lui Dumnezeu din inima oamenilor. Ce va face Duhul lui Dumnezeu? Va întări inima lui Zorobabel, inima lui Iosua și inima poporului pentru a persevera și pentru a depăși toate obstacolele. Ce va mai face Duhul? Va schimba inima lui Dariu care va da un edict favorabil rezidirii Templului. De asemenea va aduce teamă, reținere și chiar bunăvoință în inima vrăjmașilor Templului. Zorobabel este chemat să nu caute alianțe vizibile și să nu se teamă de slăbiciunea poporului și nici de puterea vrăjmașilor. E chemat să se încreadă în Domnul Cel nevăzut și nu în alianțele cu puterea și tăria vizibilă a împăraților și a popoarelor. Zorobabel este îndemnat să vegheze asupra inimii sale ca ea să fie plină de Duh, conectată la Duhul Sfânt prin credință și ascultare de Dumnezeu. Cheia biruinței nu este mărirea puterii exterioare, ci rămânerea sub autoritatea ungerii Duhului Sfânt. Rămânerea în prezența lui Dumnezeu este mai importantă decât mărirea oștirilor lui Israel. Zidirea Templului este un veritabil război spiritual, de aceea biruința nu poate fi dată prin tărie sau putere, ci doar prin Duhul lui Dumnezeu. Înaintea lui Zorobabel era un MUNTE MARE. Acest munte mare stătea în calea rezidirii Templului. Revelația divină recunoaște că situația era deosebit de grea pentru Zorobabel și că obstacolele erau reale și formau UN MUNTE MARE! Această imagine ne ajută să empatizăm cu Zorobabel și să înțelegem cât de grea a fost lucrarea

de finalizare a Templului. Din ce era format acest munte? Din propriile temeri, din propriile ezitări și regrete cu privire la ultimii 15-16 ani, din ezitățile poporului, din lipsa resurselor, din împotrivirea și puterea vrăjmașilor vizibili, din absența unui edict favorabil din partea Împăratului Darius, dintr-o posibilă dezlănțuire a mâniei împăratului perșilor, și din multe altele. Toate acestea formau un munte mare! Dar Duhul lui Dumnezeu VROIA și PUTEA îndepărta acest munte mare, ce avea să dispară și să se facă într-un loc de șes. Ce minunată promisiune pentru Zorobabel! Toate obstacolele vor fi îndepărtate de Duhul lui Dumnezeu și astfel el va putea pune cea mai însemnată piatră în vârful Templului. Aici traducerea Cornilescu este neclară. Alte traduceri propun următoarele variante:

- *Va scoate piatra cea mai de sus a colțului cu strigăte* - traducerea literală
- *El va aduce piatra cea mai însemnată în strigăte: Dumnezeu să o binecuvinteze!*

Se pare că se face o aluzie la un ritual de așezare a unei pietre însemnate în cadrul zidirii. Nu este clar CÂND are loc așezarea acestei pietre, dar e clar că ea va avea loc. Mesajul este că Zorobabel VA IZBÂNDI în lucrarea zidirii și va ajunge să împlinească și acest ritual. Această Piatră ne aduce aminte și de piatra din capitolul 3 și poate avea și ea valențe mesianice. Ea ar putea fi chiar ULTIMA PIATRĂ care ar finaliza zidirea. Nu e clar de ce unele traduceri aduc strigătele: *Îndurare, îndurare cu ea!* Punerea ei aduce ÎNDURARE peste popor? Tot ce este posibil! Ritualul ar putea fi realizat la mijlocul zidirii sugerând doar faptul că lucrarea va continua cu succes în mâinile lui Zorobabel. Căci urmează un al doilea mesaj de încurajare care subliniază nu doar că lucrarea va continua cu succes în mâinile lui Zorobabel, dar și că o va fi finaliza cu succes: *Mâinile lui Zorobabel au întemeiat Casa aceasta și tot mâinile lui o vor isprăvi și veți ști că Domnul oștirilor m-a trimis. Căci cine disprețuiește ziua începuturilor slabe? Acești 7 vor privi CU BUCURIE cumpăna din mâna lui Zorobabel. Acești 7 sunt ochii Domnului care cutreieră tot pământul.*

Cu cei 7 ochi ne-am întâlnit și în capitolul 3, versetul 9. După cum piatra cu cei 7 ochi simbolizează pe Fiul Mesia și sfeșnicul cu 7 brațe simbolizează tot pe Fiul-Mesia. Zorobabel are ca potrivnici pe împărații pământului. Dar are de partea Sa pe FIUL care-l privește necurmat prin cele 7 Duhuri ale lui Dumnezeu. Începuturile zidirii erau cu adevărat slabe: întrerupere de 15 ani, sărăcie, ezitare, lipsă de strălucire, context istoric potrivit. Dar Dumnezeu iubește să înalțe lucrurile mici și slabe ale lumii pentru a le face de rușine pe cele mari. Iar harul Său e desăvârșit

în slăbiciune. Iată de ce slăbiciunea NU constituie un OBSTACOL pentru zidire, ci mai degrabă un AJUTOR. Căci slăbiciunea ne face total dependenți de Duhul lui Dumnezeu și Acesta în slăbiciune poate lucra cu mai multă putere. Zorobabel nu era singur. Cei 7 ochi ai Domnului priveau cu BUCURIE cumpăna din mâna lui. Domnul era de partea Lui și veghea asupra lui. Domnul se BUCURA de lucrarea făcută de Zorobabel. Ce încurajare imensă primește Zorobabel prin aceste mesaje! Capitolul 4 este mai mare decât capitolul 3. Zorobabel-regele rămâne figura centrală, personajul cheie în procesul zidirii și nevoia sa de încurajare este chiar mai mare decât cea a marelui preot Iosua.

Dar cum anume această imagine cerească semnifică faptul că Zorobabel va finaliza lucrarea prin puterea Duhului lui Dumnezeu, și deci singura sa grijă este să rămână în ascultare de Dumnezeu? Pentru a decodifica imaginea avem nevoie și de ultimul pasaj din capitol, cel care ne dezleagă taina celor 2 măslini. Aceștia sunt conectați prin două țevi de aur la vasul care alimentează sfeșnicul. Cine sunt cei doi măslini? Răspunsul este clar: sunt cei 2 unși care stau înaintea Domnului întregului pământ. În mod clar este vorba de marele preot Iosua și regele Zorobabel. În Israel și pe pământ erau doar doi oameni UNȘI de Dumnezeu: Marele Preot și Împăratul. Mai întâi observăm ce veste bună este aceasta pentru Zorobabel. El nici nu purta titlul de rege măcar că venea din David. El era doar un guvernator amărât din Imperiul Persan pus peste o țară în ruine. Dar așa se vedeau lucrurile în ochii oamenilor. În ochii lui Dumnezeu Zorobabel avea un cu totul alt statut: era Unsul lui Dumnezeu, Regele din dinastia lui David, cel care stă necurmat în prezența și înaintea Dumnezeului întregului pământ. Dumnezeu îl recunoaște ca rege, la fel cum pe Iosua îl recunoaște ca mare preot. Dacă în capitolul 3 asistăm la reabilitarea lui Iosua ca mare preot, în acest capitol asistăm la reabilitarea lui Zorobabel ca împărat. Aceste două funcții erau în ochii Domnului cele mai înalte și cele mai importante de pe pământ. Zorobabel se vedea pe sine un amărât de guvernator cu un dosar rușinos care se chinuia să termine un templu lipsit de strălucire. Dar Domnul îl vede cu totul altfel! Revenind la imaginea pe care o vede Zaharia, ne întrebăm care este taina relației dintre cei doi măslini și sfeșnic? Taina este că cei doi măslini procurau untdelemnul necesar sfeșnicului ca să ardă necurmat. Sfeșnicul care ardea necurmat simboliza Fața lui Dumnezeu care își revărsa binecuvântarea peste popor (vezi Numeri 6:22-27) și ochii Domnului care priveau binevoitor spre norod pentru a veghea ca Templul să fie finalizat. Dar ca Fața Domnului să binecuvinteze adunarea și lucrarea, era nevoie necurmată de untdelemn sfânt. Acest untdelemn venea de la 2

oameni: de la Iosua și Zorobabel. Cu alte cuvinte dacă acești doi oameni rămâneau PLINI de DUH, lumina Domnului, avea să le dea izbânda! Partea lor era să producă în continuare untdelemn. Prin acest untdelemn (Duhul lui Dumnezeu) lucrarea avea să fie finalizată! Ce responsabilitate imensă pe umerii lui Iosua și a lui Zorobabel! Dar și ce mare încurajare! Și era nevoie de amandoi măslinii pentru ca untdelemnul să fie suficient. Iosua și Zorobabel, doar ÎMPREUNĂ, în ascultare și unitate vor birui. Regele alături de Preot va putea finaliza marea lucrare. Dar ne aducem aminte din comentariul despre Cortul Întâlnirii că este nevoie de multă trudă și durere ca măslinul să producă untdelemnul mult așteptat. Trebuie să treacă mulți ani de trudă până copacul crește în locuri aride și până aduce rod. Apoi copacul era bătut cu nuiiele ca să fie date jos măslinile, apoi măslinile erau puse în teasc. Și abia apoi apărea untdelemnul. Zorobabel și Iosua trebuie să rămână în teasca lui Dumnezeu, să nu își părăsească pozițiile și să continue zidirea. Să nu abandoneze lupta în ciuda contextului potrivit. În cele din urmă cei doi măslini alimentează sfeșnicul dacă produc untdelemn și dacă își păstrează rolul/poziția, adică dacă rămân conectați la vasul de aur și la sfeșnic. Ce mare încurajare reprezintă acest pasaj pentru Iosua și Zorobabel. Dar și o mare responsabilitate. Practic rămânerea în ascultare a poporului și terminarea zidirii depindea în mod direct de modelul lor! Dar acest pasaj nu este o încurajare doar pentru ei, ci și pentru noi astăzi și mai ales pentru liderii și prezbiterii Bisericii locale. Fiecare biserică locală este un mic Israel, un mic templu în care Dumnezeu vrea să locuiască cât mai mult și să reverse cât mai mult har. Liderii sunt mereu puși în teasca lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu este cu ei și de modelul lor depinde sănătatea întregului trup. Ei trebuie să rămână plini de Duh căci restul lucrării de zidire a Bisericii îl va face cu putere Duhul lui Dumnezeu. Toate obstacolele vor fi îndepărtate și Trupul va fi zidit cu putere. Ei sunt unșii Domnului întregului pământ. Poate Biserica păstorită de ei este una mică și slabă. Nu are importanță. Ei rămân unșii Domnului încărcăți cu o imensă responsabilitate. Practic pe pământ la ora actuală nu este în ochii Domnului o funcție mai înaltă decât cea de episcop. De aceea cine dorește să ajungă episcop, dorește un lucru bun! Dar și responsabilitatea este imensă!

Acest pasaj ne este de ajutor și în interpretarea cărții Apocalipsa. În Apocalipsa 11 găsim lucrarea celor 2 prooroci. Identitatea lor este dezvăluită astfel: aceștia sunt cei 2 măslini și cele 2 sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului. În cartea Apocalipsa personajele simbolice pot semnifica fie Persoane fie Comunități (de exemplu Pruncul din cap.12 din Apocalipsa este Isus, dar femeia este Israel). De aceea ne întrebăm dacă cei 2 prooroci trimit la două persoane sau la

două comunități? Paralela evidentă dintre aceștia 2 din Apocalipsa 11 și imaginea din Zaharia capitolul 4 ne-ar sugera că ar fi vorba de două persoane, probabil 2 evrei credincioși care vor primi o lucrare specială la Ierusalim în cei 3.5 ani de teroare ai împărăției fiarei.

Medităm din nou. Ce relevanță are acest capitol pentru noi acum și aici? Și noi, ca și ei suntem chemați să zidim Casa Domnului! Și primim și noi această veste bună: că în acest proces ori cât de mari ar fi munții care ne-ar sta împotriva ei vor fi înlăturați de Duhul lui Dumnezeu care este de partea noastră! Ei zideau o casă fizică. Noi zidim una spirituală. Care sunt rezultatele pe care trebuie să le căutăm? Care este creșterea pe care ne-o promite Domnul? Domnul nu ne promite nouă rezultate vizibile extraordinare. Nu ne promite belșug material, nu ne promite schimbarea inimii popoarelor, nu ne promite revenirea Sa, nu ne promite nici schimbarea celor din Biserică. Putem trăi în ascultare și nimic din lista de mai sus să NU se întâmple. Atunci ce ne promite Dumnezeu? Creșterea în rodire, creșterea în asemănarea cu Isus Hristos, creșterea în iubirea cristică, creșterea în maturitate, creșterea în discernământ, creșterea în slujire, înflăcărea darurilor noastre puse în slujba Bisericii. Acest proces NU poate fi oprit de nimeni dacă noi rămânem conectați la Izvor asemenea lui Zorobabel și Iosua. Și dacă aducem multă roadă Dumnezeu ne curățește prin ÎNCERCĂRI ca să aducem și mai multă roadă! Și tot așa! Și acest proces este fără sfârșit. Dumnezeu va locui mai mult în noi și El Se va bucura nespus și va fi proslăvit prin acest lucru. Procesul este unul lent, asemenea creșterii măslinilor. Procesul este unul plin de durere și teascuri. Dar creșterea este REALĂ și NU poate fi oprită de nici un MUNTE. Duhul lui Dumnezeu va învinge orice MUNTE care se va opune creșterii noastre în asemănare cu Cristos. Aceasta trebuie să fie grija noastră și lentila noastră prin care să ne evaluăm viața. Creșterea este REALĂ. Nu este un basm. Este o promisiune care NU are limite... până vom ajunge toți la asemănarea și maturitatea Fiului lui Dumnezeu (vezi Efeseni 4). Cu siguranță că odată cu creșterea noastră va crește și IMPACTUL slujirii noastre! Poate oamenii NU vor răspunde impactului, dar el va crește. Însă biserica nu este Israel. În Biserică se vor găsi mai mereu oi care să asculte din inimă de glasul Păstorului! Iată de ce merită trăită fiecare zi. Ea nu este în van. Ea este menită să producă CREȘTERE. Ce se întâmplă însă dacă PASIUNEA scade? Dacă creșterea NU se mai produce? Pe termen scurt poate nu este un motiv de îngrijorare. Procesul creșterii lăuntrice este unul tainic și lent. Perioadele de secetă se pot finaliza cu salturi minunate ale creșterii. Dar dacă termenul este LUNG atunci avem motive să ne îngrijorăm. Ceva NU este în regulă. Există un MUNTE care a blocat procesul creșterii. Motivele pot fi

nenumărate. CEVA însă este acolo. Duhul lui Dumnezeu este însă de partea noastră ca să ne descopere acel lucru și să-l îndepărtăm. Și mare atenție la glasul Duhului care este unul blând și sensibil. Să NU întristăm pe Duhul Sfânt. Căci dacă respingem cercetarea Sa, e mai greu să o auzim a doua oară. Și dacă nu ne schimbăm în cămeruță, urmează teascul pedepsei divine (vezi Evrei 12). Chiar dacă nu vedem schimbări în jurul nostru merită să trăim cu pasiune fiecare zi. Cineva de sus ne modelează cu grijă și acest proces tainic NU poate fi oprit de nici un munte, și acest proces aduce atâta bucurie lui Dumnezeu și Tatăl Fiului va fi proslăvit prin acest ROD. O viață ușoară însă nu produce multă creștere. E nevoie de teascurile vieții pentru ca creșterea să aibă loc. Cine înțelege acest proces se bucură și în încercări, căci încercarea aduce biruința și biruința aduce nădejdea. Care este Muntele care a oprit creșterea? Duhul lui Dumnezeu îl poate îndepărta! Mai vedem în viața noastră această creștere? Ne mai bucurăm de ea? Ne mai aducem aminte că Tatăl nostru din ceruri este proslăvit prin această creștere? O vedem și în alții? Ne bucurăm alături de Tatăl ceresc de rodirea Duhului din frații noștri? Nu confortul nostru e scopul vieții, ci rodirea. Nu o viață ușoară și fericită e idealul nostru, ci creșterea în asemănare cu Hristos. Viața noastră va fi un șir de teascuri. Prin Duhul ele ne vor curăța și ne vor face mai frumoși, iar Tatăl nostru Cel Ceresc va fi proslăvit!

Capitolul 5

Îndepărtarea nelegiurii de deasupra țării

După cum am discutat deja, primele 6 capitole ne deschid fereastra spre locurile cerești descoperindu-ne realitățile cerești care se pun în mișcare ca și consecință directă a ascultării rămășiței evreilor de pe pământ. În primele două capitole aflăm că acolo sus Îngerul Domnului mijlocește pentru restaurarea întregii țări și drept urmare Domnul se ridică de pe scaunul Său de domnie pentru a restaura nu doar Templul ci întreaga țară, pentru a înălța pe Israel printre popoare, pentru a smeri popoarele și a-l face pe Israel să devină din nou cap al națiunilor. Este un mesaj general care promite restaurarea întregii țări. Apoi în cap.3-6 se pare că detaliază acest proces de restaurare. În capitolul 3 găsim reabilitarea Marelui Preot iar în cap.4 încurajarea și înălțarea Împăratului. Liderii cheie ai națiunii sunt reabilitați și fortificați. Capitolul 5 este

dedicat poporului și l-am putea intitula: reabilitarea poporului în locurile cerești. Acest capitol este împărțit în două vedenii: vedenia sulului de carte și vedenia efei.

Vedenia sulului de carte. Mai întâi Zaharia vede un sul de carte care zbură. Este un sul de carte imens care are 20 de coți lungime și 10 coți lățime (aceasta ar fi aproximativ 9 metri lungime și 4,5 metri lățime). Este un sul imens. În alte traduceri apare ideea că acest sul este scris pe ambele părți aducându-ne astfel aminte de sulul judecării poporului din Ezechiel cap.2-3 (vezi Ezechiel 2:10). Și într-adevăr, îngerul îi explică lui Zaharia că acest sul este BLESTEMUL care este peste toată țara. Și nu este un blestem pasiv care doar împiedică binecuvântarea divină, ci unul activ care este menit să aducă JUDECATA: orice hoț și oricine jură strâmb va fi nimic cu desăvârșire de aici. Îl trimit ca să intre în CASA hoțului și a celui ce jură strâmb în Numele Meu ca să rămână în CASA aceea și să O mistuie împreună cu lemnele și pietrele EI. De ce din toate călcările de lege sunt alese tocmai acestea două: hoția și jurământul strâmb? Și de ce pedeapsa constă tocmai în nimicirea CASEI celor nelegiuți? Paralela cu cartea Hagai este inevitabilă. În Hagai poporul este acuzat că se preocupă de casa lui și lasă casa Domnului în paragină. Iar când s-a întors din robie poporul s-a dedicat ridicării casei Domnului, a jurat că va zidi mai întâi Casa Domnului. Astfel ei și-au călcat jurământul. Dar au devenit și hoți căci timpul, energia, și materialele dedicate Casei Domnului au fost folosite pentru zidirea casei lor. Aceasta era principala lor vină. Acesta era blestemul de peste țară. Și nu la întâmplare judecata consta tocmai în nimicirea CASELOR lor. Interesantă hoție. Atunci când îți zidești propria casă și uiți de casa Domnului, atunci când râvna pentru Biserică scade, devii HOȚ. Căci tu nu mai ești al tău. Tu ai fost răscumpărat în întregime de Domnul ca prin tot ce faci să zidești Casa Domnului. Dacă pierzi această atitudine, dacă îți schimbi prioritățile, devii un hoț și unul care jură strâmb, și îți aduci blestemul Domnului deasupra casei tale. Suntem în luna 11 și blestemul descris din cartea Hagai este încă prezent în văzduh deasupra țării. Nu a fost suficientă trezirea lor. Ei trebuiau să persevereze să continue să se întoarcă la Domnul căci întoarcerea la Domnul durează toată viața! Acest blestem este un obstacol real între Cer și pământ. El împiedică revărsarea Cerului pe pământ. El aduce pe pământ judecata divină. Și descoperim din nou că în locurile cerești mișcările sunt MAI LENTE decât cele de pe pământ.

Dar vestea bună a cap.5 este că vedenia nu se încheie aici ci urmează și vedenia cu efa și femeia. Zaharia vede o efa cu explicația: aceasta este nelegiuirea lor în toată țara. Dacă această nelegiuire ar fi îndepărtată cu siguranță ca și sulul plin de blesteme ar fi anulat. Imaginea efei

este completată cu un talant de plumb și o femeie care ședea în mijlocul efei. Și din nou o explicație: aceasta este nelegiurea! Și bucata de plumb este aruncată peste efa. Într-adevăr PLUMBUL este un material greu și cenușiu care NU se regăsește în materialele folosite la ridicarea Cortului sau la zidirea Templului. Dar de ce apare FEMEIA din efa? Ne aducem aminte tot din Ezechiel că Israelul neascultător este înfățișat ca o femeie curvă. Imaginea femeii din efa trimite cred la curvia spirituală a poporului. Atunci când uiți de casa Domnului și te dedici casei tale comiți curvie spirituală. Slavă Domnului că vedenia nu se încheie aici. Apar două femei cu aripi ca ale cocostârcului. În aripile lor sufla vântul. Aceste femei ridică efa plină de nelegiurea poporului între cer și pământ. Zaharia întreabă unde duc ele efa. Vestea bună este că aceste femei iau efa și o duc din țară! De ce două FEMEII? Aceste Femei apar în contrast cu femeia curvă din efa. Dacă femeia din efa este preacurvă, aceste două femei sunt cerești și fac o slujbă cerească atât de benefică poporului: îndepărtează nelegiurea de deasupra țării! Ne amintim de contrastul din Apocalipsa dintre Curva din pustie și Mireasa din ceruri. Cele două femei ar putea simboliza fidelitatea poporului din ultimile luni. Această fidelitate este elementul cheie prin care infidelitatea este îndepărtată din țară! Dar de ce DOUĂ femei. În cap.4 apar DOI măslini. Acum apar DOUĂ femei. E posibil să se sugereze o legătură între cele două. Curățirea marelui preot Iosua și îmbărbătarea lui Zorobabel să finalizeze Templul fac posibilă îndepărtarea nelegiurii țării. E nevoie de DOUĂ elemente de fidelitate. Unul singur nu este de-ajuns. Într-adevăr, noi asistăm în capitolul 5 la un adevărat Yom Kippur spiritual. De Yom Kippur nelegiurea țării era mai întâi MĂRTURISITĂ, scoasă la iveală. Apoi, prin ducerea SÂNGELUI în Locul Preasfânt și alungarea țapului pentru Azazel în pustie, nelegiurea țării era îndepărtată din țară. Pentru ca această fantastică curățire să aibă loc era nevoie de un Mare Preot curat și de un Templu funcțional. În capitolul 3 găsim curățirea marelui preot iar în cap.4 întărirea lui Zorobabel ca să finalizeze Templul. Având Mare Preot și Templu zidit de împărat, în cap.5 putem avea Yom Kippurul, marea sărbătoare a ispășirii din luna a 7-a ziua a 10-a. Interesant este că finalul vedeniei păstrează limbajul CASEI. Se duc să-i zidească acolo o CASĂ ca să rămână acolo. Blestemul de peste țară pleacă ODATA cu îndepărtarea nelegiurii! Blestemul nu mai rămâne peste casele evreilor ci în casa din Șinear. Șinearul este câmpia unde s-a zidit turnul Babel și locul unde s-a întemeiat Babilonul. Babilonul este vrăjmașul de moarte al lui Israel, cel ce a dărâmat casele evreilor și Templul. Acum, în urma Yom Kippurului, blestemul este luat de pe evrei și vărsat peste vrăjmașii lor. Și acest lucru nu rămâne fără efect. După cum vom vedea în

prima parte a capitolului 6 mânia Domnului se revarsă în țara de la miază-noapte, adică în Babilon!!!

Capitolul 5 reprezintă o împlinire a v.9 din cap.3: și într-o singură zi voi înlătura nelegiurea țării acesteia. Lucrul acesta s-a împlinit mai întâi atunci și acolo în cap.5, dar există și o împlinire viitoare. Nelgiurea este ispășită de drept când Isus Hristos moare pe cruce și apoi intră cu sângele Său în Cortul ceresc pentru a înfăptui Marele Yom Kippur din ceruri! Însă Israel tot nu beneficiază de această mare curățire. Ea se va împlini și în fapt pentru Israel când vor plânge pe Cel ce L-au străpuns. Atunci, într-o singură zi neascultarea milenară a lui Israel va fi îndepărtată de pe întreaga națiune! Ce Zi ! Ce veste mare! După Yom Kippur urma Sărbătoarea Corturilor care din punct de vedere escalogic trimite la mia de ani. Ne amintim că Îngerul Domnului apare între mirți. Mirtul e folosit la facerea colibelor la sărbătoarea corturilor (vezi sărbătoarea corturilor din cartea Neemia). Mirtul apare reșezat în pustie în mia de ani văzută prin ochii lui Isaia. Practic, Îngerul Domnului care mijlocește dintre MIRȚI mijlocește din mijlocul dorinței fierbinți (care e sugerată și de calul roș) de a aduce pe pământ mia de ani. Dar ca mia de ani (sărbătoarea corturilor) să poată avea loc trebuie să aibă loc mai întâi Yom Kippurul, adică îndepărtarea nelegiurii de peste țară, adică Zaharia cap.5!

Medităm din nou. Ce relevanță are acest capitol pentru noi. În Apocalipsa descoperim că fiecare Biserică locală este reprezentată în locurile cerești printr-un Înger. De asemenea descoperim că la 5 din cele 7 Biserici există un SUL al Blestemului care devine un Obstacol între binecuvântarea cerească și biserica de pe pământ. Și nu doar atât, dar acest sul aduce pedeapsa și judecata divină asupra celor 7 Biserici. 2 din cele 7 Biserici însă nu au un astfel de sul. Cele 5 Biserici neascultătoare sunt chemate la YOM KIPPUR, sunt chemate la Zaharia cap.5, sunt chemate la îndepărtarea SULULUI! Celelate două Biserici sunt chemate la rămânere în ascultare ca nu cumva și în dreptul lor să se ridice vreun sul al blestemului. Oare asupra Bisericii noastre este vreun astfel de sul? Ce ar scrie pe el? Cum ar putea fi el descoperit? Cum ar putea fi el îndepărtat? Noi nu mai avem harul special primit de cele 7 Biserici din Apocalipsa de a primi un mesaj direct de la Hristos. Însă avem prezbiterii și Cuvântul Sfânt. Cu ajutorul Cuvântului Sfânt prezbiterii sunt chemați să poată diagnostică starea Bisericii și să-i dea povață și învățătură după starea în care se află. Iar în lumina cărții Hagai mai mulți dintre noi ne-am regăsit în paradigma celor care au uitat râvna pentru casa Domnului din pricină că îngrijorările și preocupările pentru casa noastră au biruit în inima noastră. După cum am văzut, acesta este un lucru GRAV.

Înseamnă hoție, curvie și jurământ strâmb. Pocăința și PERSEVERENȚA în căutarea Feței Domnului poate aduce vindecarea inimii. Da, acest MUNTE poate fi îndepărtat de Duhul lui Dumnezeu! Da, inima noastră poate zice din nou: râvna pentru Casa Ta mă mistuie!

Capitolele 7-8

Întrebarea poporului: să mai postim în luna 5?

Cap.7-8 constituie o secțiune aparte. Este secțiunea aplicativă a cărții și într-un fel inima cărții. Într-adevăr am putea împărți cartea Zaharia în trei secțiuni:

- A) Cap.1-6 – Fereastră deschisă în CER: ce se întâmplă în locurile cerești când pe pământ poporul se unește să zidească Templul Domnului?
- B) Cap.7-8 – Fereastră către PREZENT: Ce cere efectiv Domnul de la popor atunci și acolo!
- C) Cap.9-14 – Fereastră către VIITOR: Ce se va întâmpla la vremea finalului?

Practic secțiunea A și secțiunea C reprezintă resurse MOTIVAȚIONALE pentru secțiunea B. Din pricina a ceea ce se întâmplă ÎN CERURI și din pricina a ceea ce se va întâmpla ÎN VIITOR, poporul e chemat AZI să asculte de poruncile Domnului.

Cap.7 are loc în anul 4 al lui Dariu, în ziua 4 a lunii 9. Au trecut DOI ani de la reluarea zidirii Templului și de la profețiile din cap.1-6. Poporul ÎNCĂ zidea Templul și aveau să mai treacă doi ani până când aveau să finalizeze Templul. În toiu zidirii, oamenii din Betel (Casa lui Dumnezeu) trimit la Casa lui Dumnezeu la Ierusalim să pună preoților și profeților o întrebare despre POST: *Trebuie să plâng și în luna a 5-a și să mă înfrânez cum am făcut atâția ani?* În luna 5, Nebucadnețar dărmase Templul. Unii oameni din robie au început să postească în luna 5. Scopul postului lor pare să fi fost acela de a-L convinge pe Dumnezeu să aducă poporul din nou în țară și să reconstruiască din nou Templul și Ierusalimul. Acum erau din nou în țară și Templul era aproape gata. Și ei întreabă: să mai postim în luna 5 cum am făcut atâția ani? Întrebarea pare logică și de bun simț. Totuși răspunsul Domnului pare să sugereze și o anumită muștrare și atenționare. Tonul din răspunsul Domnului ne face să ne întrebăm dacă atitudinea lor

de post a fost într-adevăr una corectă? Iată ce răspunde Domnul: Când ați postit în luna 5 și luna 7, oare pentru Mine ați postit? Și când mâncați și beți nu sunteți voi cei ce mâncați și beți? Nu cunoașteți cuvintele proorocilor vestit de Domnul când țara era încă locuită? Într-adevăr se pare că atitudinea lor din actul postului a lăsat de dorit. Nu faptul în sine că au postit și modul în care au postit avea nevoie de corecție. Dumnezeu se așteaptă ca ei să știe răspunsul Domnului la întrebarea: Să mai postim? Dar ei nu știu acest răspuns. Acest lucru denotă că nici nu au înțeles cu adevărat rolul postului. Răspunsul Domnului este surprinzător: nu pentru Mine ați postit, ci pentru voi! Se pare că ei au încercat, prin post, să Îl îmbuneze pe Dumnezeu. Se pare că ei au perceput postul ca pe o jertfă prin care puteau să disipească mânia divină. Dar lucrurile nu puteau sta așa. Ne amintim în primul rând că Dumnezeu Se mâniase foarte tare pe acest neam și-i hotărâse o perioadă de 70 de ani de robie. Această decizie NU putea fi schimbată, la fel cum nu a putut fi schimbată decizia lui Dumnezeu din Numeri ca generația respectivă să moară în pustie vreme de 40 de ani. Ne amintim și de faptul că Daniel și-a rostit marea mijlocire din Daniel cap.9 de abia DUPĂ ce au trecut cei 70 de ani ai mâniei. Nu, postul NU putea scurta perioada mâniei divine. Și nu lipsa postului a declanșat această mânie ci altceva. Atunci au postit ei în van? Nu! Dar postul era pentru ei și nu pentru Dumnezeu! Ce înseamnă acest lucru? Vom încerca să îl descoperim prin analizarea modului în care continuă răspunsul Domnului. Domnul îi trimite la cuvintele proorocilor rostite înainte de robie, atunci când Iuda locuia liniștit în țara sa. Și ce au spus proorocii atunci? Au spus ei oare: continuați să postiti și să aduceți jertfe și totul va fi bine? Nu! Dar ce au spus ei? Au spus: *Faceți cu adevărat dreptate și purtați-vă cu îndurare și bunătate unul față de altul. Nu asupriți pe văduvă și pe orfan, nici pe sărac și pe străin și nimeni să nu gândească rău în inima lui împotriva fratelui său.* Observăm că nu le-a spus nimic de lipsa postului sau a jertfelor, ci le-a cerut să trăiască în ascultare, să împlinească legea în relațiile dintre ei, iar esența legii se regăsea în porunca să-și iubească aproapele ca pe ei înșiși. Dar părinții lor (care au continuat și ei să aducă și să jertfească) și-au întors spatele, și-au astupat urechile și nu au vrut să ia aminte. Și au perseverat în această împietrire măcar că Dumnezeu le vorbea CLAR și cu PUTERE, prin Duhul Său și prin proorocii Domnului. Ei nu au împlinit legea iubirii și au persistat fără rușine în neascultarea lor. Din această pricină și nu din lipsa postului sau a jertfelor S-a aprins Domnul de o mânie așa de mare. Și mânia a fost așa de mare că atunci când ei au strigat, Domnul Și-a astupat urechile ca să nu le audă strigătele. De aceea Domnul i-a împrăștiat printre neamuri și a prefăcut țara cea minunată într-o pustie! Deci nu lipsa postului a

fost motivul, ci neascultarea lor. Astfel că ei nu puteau schimba NIMIC cu postul lor. Nu postul era cheia, ci altceva. Mai întâi trebuiau să treacă cei 70 de ani ai mâniei. De-abia apoi Domnul Se putea întoarce la ei să-i aducă în țară, dar cu o condiție și anume evreii din robie să se întoarcă cu toată inima la Domnul și să asculte de poruncile Lui! Nu postul era cheia, ci căința și revenirea la poruncile Domnului! Atunci au postit ei degeaba? Postul nu era menit să fie în van. Dar nu era pentru Domnul, ci pentru ei. Postul nu era menit să schimbe inima Domnului, ci să le schimbe propria inimă. Postul nu era menit să îmbuneze inima Domnului, ci să-i transforme pe ei, să îi dezpietrească, să le îndrepte propria inimă spre ASCULTAREA de poruncile divine, singura care putea schimba starea inimii lui Dumnezeu! Această interpretare a postului corespunde cu cea dată de Mântuitorul în Evanghelia după Matei. Când ucenicii nu au putut scoate un drac dintr-un copil, Domnul le-a spus: *Din pricina puținei voastre credințe nu ați reușit. Acest soi de draci iese doar cu post și rugăciune.* În mod logic, postul este menit să mărească credința, NU să îmbuneze pe Dumnezeu. Dumnezeu nu are nevoie să fie îmbunat. Însă e nevoie de CREDINȚĂ și ascultare ca inima Sa să se schimbe într-o anumită privință. Și aici intervine rolul postului. De fapt postul este o abținere alimentară, o detașare de lucrurile fizice, materiale și o dedicare pentru cele spirituale. Este un fel de a-i arăta lui Dumnezeu că aspectul spiritual e mai important decât cel fizic, material. Și atunci Dumnezeu intervine transformându-l pe cel ce postește, făcându-l mai spiritual, mărindu-i credința, dându-i o inimă mai ascultătoare. Aceasta putea fi rațiunea rămășiței din robie asupra postului. Accentul însă rămâne pus pe ascultarea poruncilor și nu pe post. Postul nu este un scop, ci un mijloc spre împlinirea poruncilor divine. Răspunsul Domnului nu este însă unul simplist. Dumnezeu le răspunde în două capitole. Cum am văzut, mai întâi le aduce aminte de perioada bătută în cuie a celor 70 de ani de robie. Apoi subliniază că postul nu este pentru Domnul, ci pentru ei înșiși. În al treilea rând, le aduce aminte de cuvintele proorocilor spuse părinților lor din care reiese că factorul causal al dezastrului nu a fost lipsa posturilor, ci lipsa ascultării de Lege. Și răspunsul Domnului NU se oprește aici, ci continuă în capitolul 8.

Capitolul 8 este un șir de promisiuni, de promisiuni fascinante. Multe din ele le regăsim în primele două capitole ale cărții. Aici sunt reluate și reformulate. Diferența e contextul. Acum rămășița poporului nu se mai află în momentul reluării zidirii (anul 2 al lui Darius) ci în toiu zidirii (anul 4 al lui Darius- mai având doar 2 ani până la finalizarea Templului). De asemenea, aceste promisiuni sunt rostite ca răspuns la întrebarea poporului despre post. Observăm că doar cei din Betel au întrebat despre post. Deducem că cealaltă parte a poporului continua să

postască chiar fără a-și pune această întrebare. Însă răspunsul Domnului este pentru tot poporul. De ce reia Domnul minunatele promisiuni din primele două capitole ale cărții? Vom răspunde la această întrebare pe măsură ce vom analiza aceste promisiuni. Într-adevăr, diferența majoră față de primele 2 capitole este că aceste promisiuni sunt presărate cu remarci care ne ajută să deducem starea poporului. Practic promisiunile sunt intercalate cu aceste remarci la adresa poporului.

În primele 6 versete găsim următoarele promisiuni:

- Dumnezeu are o mare râvnă pentru Sion
- Dumnezeu se întoarce iarăși în Sion
- Ierusalimul se va chema cetatea cea credincioasă
- Muntele Domnului oștirilor se va chema Muntele cel sfânt
- Iarăși vor fi populate ulițele Ierusalimului de bătrâni și copii
- REMARCĂ: Dacă lucrul acesta va părea de mirat în ochii rămășiței, oare va fi de mirat și în ochii Mei?

Înțelegem că întoarcerea lui Dumnezeu în Sion este UN PROCES care depinde de perseverența rămășiței de a se întoarce la Domnul. Ideea de întoarcere o găsim și în anul 2, dar ea continuă și în anul 4. Dumnezeu vrea să locuiască ÎN TOATĂ PLINĂTATEA în mijlocul poporului și tocmai acest lucru îl va restaura pe deplin pe Israel și va însemna înălțarea sa printre popoare. Dar acest lucru se realizează ÎN TIMP și nu deodată. Faptul că acest lucru depinde de constanța poporului în ascultare reiese și din denumirile noi ale cetății și muntelui: cetatea CEA CREDINCIOASĂ și muntele CEL SFÂNT. Promisiunile se vor împlini doar dacă Ierusalimul va rămâne credincios și doar dacă muntele va rămâne sfânt. Și Ierusalimul va fi locuit multă vreme astfel că se va umple din nou de bătrâni (generația în vârstă) și de copii (generația tânără). Care era raportarea poporului față de aceste promisiuni? V.6 ne arată că poporul privea cu mirare la aceste promisiuni. Împlinirea lor ar fi fost un lucru de mirat pentru rămășița poporului. Ea era încă traumatizată de anii de blestem și curtată de deznădejde și de tot felul de temeri. De aceea aceste promisiuni păreau prea mari și prea frumoase. Iată că trecuseră doi ani de la reluarea zidirii. Edictul favorabil zidirii al lui Darius fusese dat între timp. Totuși poporul se lupta încă cu deznădejdea. Înțelegem că NEVOIA de încurajare din procesul zidirii este una PERMANENTĂ.

Actul zidirii Casei Domnului este unul dificil care se face prin credință. De aceea nevoia de încurajare rămâne acută. Și aceasta cu atât mai mult cu cât trecutul era plin de eșecuri: cei 70 de ani de robie și cei 15 ani de blocaj din procesul zidirii. Dar ce este de mirat în ochii poporului NU este de mirat și în ochii Domnului. De ce? Pentru că Domnul este cu adevărat ÎNDURĂTOR și cu adevărat ATOTPUTERNIC și El își cunoaște și propria îndurare și propria putere. Când Domnul a iertat acest popor, l-a iertat cu adevărat, i-a iertat trecutul lui păcătos cu eșecurile sale prin care a fost dezbrăcat de puterea sa. Între Dumnezeu și popor era PACE. Dumnezeu nu mai avea resentimente față de popor. Era dimpotrivă plin de o mare râvnă pentru SION! Chiar persistența în actul postului arăta cumva că poporul parcă nu era pe deplin convins că Dumnezeu își schimbase TOTAL atitudinea față de ei! Ei continuau să postească ca în anii mâniei și robiei. Trauma fusese prea mare. Mânia Domnului prea aprinsă. Era greu pentru ei să creadă că Dumnezeu S-a schimbat total atât de repede. Ori tocmai acesta este rolul capitoului 8. El vine să întărească faptul că Dumnezeu este cu adevărat de partea lor și nu împotriva lor! Îndoiala din inima poporului nu era doar cu privire la puterea Domnului, ci mai degrabă cu privire la ÎNDURAREA SA. Se întorsese Domnul cu adevărat printre ei? Era cu adevărat pace între ei și Dumnezeu? Sau mai era nevoie de ani de post? Revărsarea cu iuțea a binecuvântării nu era însă de mirat în ochii Domnului căci El Își cunoaște atât îndurarea fără margini, cât și puterea Sa fără margini. Nimic nu este PREA GREU pentru Domnul: nici uitarea fărădelegii poporului, nici vindecarea inimii sale, nici înălțarea sa printre națiuni!

În v.7-13 găsim un al doilea șir de promisiuni:

- Dumnezeu va aduce înapoi la Ierusalim pe evreii risipiți pe tot pământul
- Ei vor fi poporul Domnului și Domnul va fi Dumnezeul lor
- Dacă înainte de aceste zile era blestem peste popor, Dumnezeu NU va mai face rămășițe ca în trecut
- CI binecuvântarea Domnului se va revărsa peste rămășiță
- După cum ați fost un blestem, acum veți fi o binecuvântare
- REMARCI: Întăriți-vă mâinile!...Nu vă temeți, ci întăriți-vă mâinile!

Acest șir de promisiuni face referire la TRECUTUL blestemat de dinainte de aceste zile. Dumnezeu subliniază că lucrurile NU vor mai fi ca în trecut. Dumnezeu abordează în mod direct

TRAUMA nevindecată a poporului. Găsim și imperativul: Nu vă temeți! Lupta lor cea mai crâncenă era cu TEAMA. Dar teama de ce? Ne putem gândi la teama de vrăjmași. Dar Dariu dăduse deja edictul favorabil zidirii. Cu toate acestea vrăjmașii erau încă prezenți în jurul Ierusalimului. Teama lor cea mare pare a fi alta. Teama lor este ca nu cumva trecutul blestemat să se întoarcă asupra lor. Teama lor pare a fi aceea ca Dumnezeu să nu-i lepede din nou. De aceea și persistau în actul postului măcar că se întorseseră de ceva vreme în țară. Dumnezeu recunoaște că în trecut a fost mult blestem peste țară. Dar insistă de două ori că NU VA mai fi ca înainte. Inima Domnului S-a schimbat. Dumnezeu este ACUM hotărât să îi binecuvinteze! Și ca urmare a binecuvântării Sale, nu vor mai fi un blestem printre popoare, ci vor fi în sfârșit o mare binecuvântare! Ce frumos se apropie Domnul de rana din inima poporului pentru a o vindeca! Și de două ori Domnul îi cheamă să își întărească mâinile. Ei foloseau mâinile în actul zidirii Casei Domnului. Domnul îi îndeamnă să nu se teamă, ci să continue zidirea cu curaj. Teama trebuie îndepărtată. În locul ei trebuie să apară curajul. Îndoiala trebuie alungată. În locul ei trebuie să domnească certitudinea. Deznădejdea trebuie spulberată. În locul ei trebuie înălțată speranța. De ce? Din pricina PROMISIUNILOR divine. Din pricină că inima Domnului s-a schimbat, că acum Domnul vrea cu adevărat să locuiască în mijlocul lor, și este cu adevărat PLIN de o MARE râvnă pentru Ierusalim!

Capitolul 8 se încheie cu un nou șir de promisiuni:

- După cum am căutat să vă fac rău, acum Mă întorc și hotărâsc să vă fac bine
- Remarcă: Nu vă temeți! Iată ce trebuie să faceți: spuneți adevărul...nu gândiți rău împotriva aproapelui..
- Zilele de post se vor preface în zile de sărbătoare!
- Remarcă: Dar iubiți adevărul și pacea!
- Multe neamuri vor veni la Ierusalim să caute pe Domnul!

Dumnezeu face din nou referire la TRECUTUL blestemat. Dar tocmai acest trecut traumatizant devine o garanție că Domnul acum le va face bine. În trecut Domnul S-a mâniat pe părinții lor necredincioși, de aceea le-a făcut rău. Dar acum ei au revenit în ascultare de Domnul. Din această pricină, Dumnezeu se întoarce și hotărăște să le facă bine. Dar totul este un proces și are loc în timp. Referirea la trecut ne arată din nou cât de traumatizat era acest popor și care era

cea mai mare temere a sa, și anume: nu cumva Domnul să-l lepede din nou în mâinile vrăjmașilor lui! Dumnezeu este ingenios în modul în care abordează teama poporului. Trecutul de care ei se temeau devine garanția BINELUI pe care Domnul li-l va face în viitor! În v.16 Dumnezeu repetă a doua oară imperativul: Nu vă temeți! Dumnezeu insistă că El nu este un Dumnezeu imprevizibil. Nici nu este un Dumnezeu recalitrant și pornit spre rău. Este un Dumnezeu previzibil. Dar este un Dumnezeu sfânt. Iată ce trebuie să facă poporul: să fie sfânt, să se sfințească în relația cu aproapele. Și dacă face acest lucru poate avea certitudinea că Domnul luptă pentru ei și nu împotriva lor! Dumnezeu este pornit spre bine și nu spre rău. Însă El nu poate binecuvânta un popor necurat. Dar dacă poporul trăiește în ascultare și curăție, atunci în mod cert El va binecuvânta poporul. Nu e nevoie nici de post, nici de jertfe ca Dumnezeu să fie îmbunat. El este prin definiție un Dumnezeu BUN. Dar pentru că este și un Dumnezeu sfânt, binecuvântarea Sa nu este un cec în alb. Ea este condiționată de credincioșia poporului. Dumnezeu, prin promisiunile Sale, le confirmă și faptul că poporul este pe drumul bun al ascultării de poruncile Sale. Căci poporul se putea întreba astfel: *Ok, am înțeles că Domnul ne binecuvintează dacă suntem credincioși. Dar suntem noi oare credincioși? Suntem noi pe drumul cel bun?* Dumnezeu le răspunde: *Da! Sunteți pe drumul cel bun. Doar continuați ceea ce ați început să faceți. Continuați zidirea Templului și sfințirea vieții!* Dumnezeu acordă din nou o atenție deosebită calității relațiilor din popor. Acolo era cheia, căci esența legii este să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Și Dumnezeu merge până acolo încât cere ca niciunul să nu gândească rău împotriva aproapelui său. Ce standard înalt, totuși nu imposibil de atins. În cele din urmă nimănui nu-i place ca ceilalți să gândească rău despre sine. Dacă îți iubești aproapele ca pe tine însuși vei renunța să gândești rău împotriva lui.

Apoi Dumnezeu se întoarce la problema postului. Și iată răspunsul surpriză: Nu doar că poporul nu va mai trebui să postească, dar toate zilele lor de post se vor preface în sărbători de bucurie și voieșie! Cu o condiție însă: ***Iubiți adevărul și pacea!*** Atâta vreme cât poporul continuă ascultarea de Domnul, nu mai e nevoie de acele zile de post (Observăm că erau mai multe zile de post, dar și că toate erau cunoscute de Domnul!). Dimpotrivă, acele zile de post se vor preface în zile de sărbătoare. De ce? Pentru că Domnul S-a întors în mijlocul lor! Domnul a răspuns deja postului lor! Contextul s-a schimbat! A trecut vremea smeririi și a jalei. A sosit vremea bucuriei și sărbătorii! Poporului parcă nu-i venea să creadă că Domnul S-a întors în mijlocul lor! Și continua să postească. Dar dacă Domnul a răspuns deja postului lor, ce motiv

mai era să postească? Și aici găsim un al doilea raționament al postului: postul e justificat într-un context potrivit, de jale. Dar în vremea sărbătorii, postul nu-și mai găsește locul. Observăm că și acest al doilea principiu al postului este afirmat de Mântuitorul în Evanghelii. Când fariseii Îl întrebă de ce nu postesc ucenicii Lui, El le răspunde: *pot posti nuntașii când mirele este cu ei? Dar mirele le va fi luat. Atunci vor posti și ei.* Într-adevăr, e absurd să postești la nuntă. Ei au postit ca Domnul să Se întoarcă în mijlocul lor. Dar Domnul S-a întors deja. Nu mai era nevoie de acel tip de post. Dimpotrivă, sosise vremea sărbătorii și a bucuriei! Capitolul 8 se încheie cu imaginea neamurilor. Ea este tot o încurajare pentru rămășiță. Ea le confirmă faptul că, după cum au fost de ocară și un blestem printre neamuri, la fel vor fi o mare binecuvântare! Binecuvântarea Domnului pentru ei va fi atât de mare și atât de vizibilă încât multe neamuri puternice vor veni să caute pe Domnul la Ierusalim și 10 oameni din 10 națiuni diferite vor apuca de poala hainei pe un evreu și-i vor spune: *Vrem să mergem cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!* Aici este punctul nevralgic, rana din inima poporului: *Este Dumnezeu cu noi?* După atâția ani când Domnul a fost împotriva lor, ei se întrebă: *Este Dumnezeu cu adevărat de partea noastră?* Și Dumnezeu le răspunde: *Voi fi așa de mult de partea voastră încât neamurile idolatre și împietrite vor fi șocate și vor veni la voi să caute pe Domnul!* Ce promisiune minunată! Ce promisiuni fascinante a rostit Domnul către poporul evreu! Dacă acesta ascultă de Domnul, devine Lumina națiunilor! Dar devine o lumină cu impact care distruge împietrirea națiunilor și trezește din somnul lui de moarte întreg pământul! Biserica poate trezi doar duhurile unor oameni și cel mult al unei comunități locale! Dar duhul popoarelor poate fi trezit doar de preoția lui Israel! Și în mia de ani acest lucru se va împlini! Înțelegem acum mai bine că nu va fi suficientă pocăința acelei rămășițe de la finalul istoriei. Ea va trebui să persevereze în procesul ascultării și întoarcerii la Dumnezeu și Domnul în mod progresiv va înălța Ierusalimul și Israelul și neamurile în mod treptat se vor trezi și vor căuta pe Domnul! Și ce minunat va fi! Noi ne minunăm acum când un singur om se întoarce la Domnul, dar ce fascinant va fi când popoare întregi vor căuta pe Domnul la Ierusalim.

Medităm din nou. În primele 2 capitole din cartea Zaharia, ni se dă o mare veste bună: din pricină că rămășița se întoarce la Domnul și zidește templul, și Domnul a hotărât să se întoarcă la Ierusalim pentru a restaura întreaga țară! Apoi în următoarele 4 capitole ne arată cum se va întâmpla acest lucru. Acest fapt măreț se va împlini astfel:

- Prin curățirea Marelui Preot (cap.3)

- Prin întărirea împăratului (cap.4)
- Prin îndepărtarea nelegiurii țării (cap.5)
- Prin pedepsirea neamurilor (cap.6a)
- Prin întoarcerea diasporei și prin venirea lui Mesia (cap.6b).

În cap.7-8, în contextul întrebării despre post, Dumnezeu continuă să încurajeze rămășița, să zidească și își reînnoiește promisiunile de reîntoarcere în Ierusalim și de restaurare a întregii țări. În același timp este reînnoită și condiția pe care rămășița trebuie să o îndeplinească, și anume, să continue prin ascultare întoarcerea la Domnul. Această ascultare este acum definită în termeni concreți și se pune un accent deosebit pe calitatea relațiilor din popor. Ce învățăm nou? Că trauma poporului era încă activă, că lupta cu teama și îndoiala era încă reală. Și drept urmare, învățăm că nevoia de încurajare din timpul zidirii este una permanentă. Marile promisiuni ale Domnului aveau să se împlinescă DUPĂ ce ei vor fi zidit Templul. În timpul zidirii nu aveau să vadă mari schimbări. Trăirea prin credință era la ordinea zilei. Din această pricină și nevoia de încurajare era una permanentă. Dar dacă pentru ei, trăirea prin credință era la ordinea zilei, cu mult mai mult este acest lucru valabil pentru cei ce zidesc Biserica lui Hristos. Biserica este prin definiție un templu spiritual, nevăzut. Lipsesc atât semnele vizibile cât și marile promisiuni: binecuvântare fizică, restaurare vizibilă, pocăința națiunilor! Deci și nevoia de încurajare în Trupul lui Hristos este și mai mare. Zidirea e presărată de suferință, de prigoniri, de necazuri. Zidirea nu îndepărtează necazurile vizibile (ca în contextul lor), ci mai degrabă le înmulțește, căci cine vrea să trăiască cu evlavie în Hristos va fi prigonit, și la aceasta am fost chemați! Iată de ce Pavel insistă spre a urmări darul proorociei, căci cine proorocește vorbește oamenilor spre zidire, sfătuire și mângâiere. Prin această vorbire se aduce îmbărbătare și zidire sufletească în Biserică. Și cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare! Domnul să ne ajute să fim un vas al încurajării în Biserica Domnului. Și viața noastră și viața Bisericii noastre poate traversa din diverse motive și etape de pustiu și de secetă. Și acest trecut poate fi traumatizant și pentru noi. Dar e nevoie, ca și ei, să știm că aceste perioade sunt limitate în timp și că după ele urmează și etape de odihnă, de apă, de înviore. Și la fel ca și în dreptul lor, când etapa se schimbă, nevoia de încurajare crește. Domnul să ne ajute să rămânem în Biserică pentru a fi încurajați și apoi la rândul nostru să încurajăm pe alții. O altă cercetare e cu privire la calitatea relațiilor dintre noi. Îndemnurile din epistole se focalizează tocmai pe calitatea relațiilor dintre noi, căci dacă ne iubim unii pe alții cu dragoste cristică, de-abia atunci vor cunoaște oamenii că suntem ucenicii

Lui. Cum ar arăta o Biserică locală în care niciunul nu îndrăznește să gândească rău împotriva aproapelui? Cum ar arăta o Biserică în unitate și în continuă creștere în dragostea cristică? Ce minuni ar face Domnul în mijlocul acelei comunități? Ce impact ar avea acea comunitate asupra oamenilor?

Capitolul 9

Neamurile biruite. Ierusalimul izbăvit

Pășim în secțiunea escatologică a cărții. Ea începe cu capitolul 9. În acest capitol găsim principalele teme ale capitolelor 9-14. Vom analiza pe rând aceste teme:

a) V.1-v.6 – Pedepsirea Neamurilor

Primul pasaj ne prezintă o serie de judecăți divine asupra unor popoare apropiate cumva de Israel. Versetul 1 cunoaște diverse traduceri. Una din ele este: cuvântul Domnului ÎMPOTRIVA țării Hadrac. Ea sugerează judecata divină asupra țării Hadrac. Într-adevăr pasajul are ca temă centrală judecarea neamurilor. Alte traduceri continuă astfel: *și se va odihni asupra Damascului*. Cornilescu sugerează că judecata va începe din Damasc. Alte traduceri trimit prin cuvântul odihnă la o posibilă izbăvire a Damascului. Acest paradox judecata/mântuire nu este surprinzător căci secțiunea dedicată judecării neamurilor este urmată de tema mântuirii acestora! A doua parte a versetului cunoaște și el două traduceri diferite. Cornilescu propune o vedere de sus a pământului: *Căci Domnul are îndreptat ochiul asupra oamenilor și peste toate seminciile lui Israel*. Se sugerează o legătură între acțiunea Domnului asupra neamurilor și starea poporului Israel. Israel rămâne ceasornicul istoriei neamurilor și deciziile luate peste neamuri depind de cele luate în dreptul lui Israel. O altă traducere propune: *când ochii oamenilor și semințiilor lui Israel vor fi îndreptați asupra Domnului*. Cu alte cuvinte judecata va fi înlocuită de ODIHNĂ atunci când pământul întreg în frunte cu Israel va glorifica pe Domnul. Ambele traduceri se pot armoniza cu tematica din capitolul 9. Însă tema judecății este predominantă în prima parte a capitolului și din această pricină aș opta pentru traducerea care favorizează această temă. Într-adevăr ni se prezintă o judecată de la nord către sud. Avem mai întâi țara Hadrac. Ea este situată

la nord de Hamat între râul Oronte și râul Eufrat. Hamatul este situat la Nord de Damasc. Damascul la Nord de Tir și Sidon. Tirul la Nord de cetățile Filistenilor: Asacalon, Gaza, Ecron și Asdod. Judecata începe de la capătul de nord al Imperiul Persan, de la țara Hadrac, o țară de la marginea pământului în poziționare cu Israelul și se finalizează cu judecarea vecinilor lui Iuda și ai Ierusalimului și anume cetățile puternice ale filistenilor. Ni se prezintă deci o judecată globală, pe tot pământul. Un accent deosebit se pune pe judecarea Tirului. Tirul întrecea tot pământul în strălucire, bogăție și putere și părea a fi cetatea de necucerit. Ne amintim din Ezechiel de simbolistica Tirului, precum și de paralela dintre Tir și Babilonul din Apocalipsa. Tirul a devenit o cetate rivală Ierusalimului, o cetate care propunea lumii un altfel de Ierusalim. Tirul trebuie să cadă ca Ierusalimul să poată fi înălțat din nou. O altă atenție deosebită este acordată cetăților filistenilor. Acestea au stat ca un spin în coasta lui Iuda de pe vremea lui Iosua. Pentru că nu au fost nimicite la vreme, aceste cetăți au rezistat în istorie și au făcut mult rău poporului lui Israel. Nimicirea lor înseamnă ducerea la bun sfârșit a misiunii începute de Iosua și luarea în stăpânire a întregii țări. Sensul judecății este de la Nord la Sud. Acest lucru corespunde cu faptul subliniat de multiple profeții că vrăjmașul Ierusalimului este situat la Nord sau vine din Nord (vezi cartea Ieremia , Ezechiel etc.). De ce judecă Dumnezeu toate aceste neamuri? Răspunsul îl vom găsi mai jos. Identificăm deocamdată această temă fundamentală a secțiunii și anume judecarea globală a neamurilor!

b) V.7 – Judecată spre mântuire

Versetul 7 vine ca o surpriză. Profeția se comută uimitor de repede de pe imaginea judecății, pe imaginea mântuirii. Judecata este spre mântuire. Este o curățire a neamurilor. În urma judecății fizice Filistenii vor cunoaște o transformare spirituală. Vor renunța la necurății și la idolatrie și vor fi o rămășiță pentru Dumnezeu, ca o căpetenie din Iuda, ca Iebusiții. Iebusiții se pare că au fost cruțați de David și apoi asimilați Ierusalimului evreiesc. Rămășița Filistenilor va cunoaște o soartă similară. Iată o a doua temă cheie a secțiunii: judecata de apoi a neamurilor NU va nimici toate neamurile. Va rămâne o RĂMĂȘIȚĂ a neamurilor, și această rămășiță va căuta pe Domnul, va fi transformată și mântuită, va deveni parte din poporul Domnului.

c) v.8 Motivul judecății: izbăvirea lui Israel.

În versetul 8 descoperim motivul judecării neamurilor. Neamurile vor fi judecate deoarece se vor uni și vor împresura pe poporul Israel. Acesta va fi împresurat dar va cunoaște o

izbăvire neașteptată. Dumnezeu va privi spre poporul Lui cu ochi de bunăvoință și nu va mai trece asupra lor peste ei. Dumnezeu va aduce peste Israel o izbăvire definitivă, pentru totdeauna. Acesta nu va mai cunoaște niciodată robia. Versetul 8 ne face cunoștință cu o a treia temă cheie a secțiunii escatologice și anume tema împresurării Ierusalimului de către neamuri, împresurare încheiată cu o izbăvire neașteptată a cetății alese.

c) V.8-9: Agentul izbăvirii: Însuși Mesia!

Agentul izbăvirii Ierusalimului este însuși Mesia. Acesta vine ca împărat la Ierusalim pentru a aduce pacea. El vine plin de gânduri de pace pentru Ierusalim. El este neprihănit și biruitor, dar în același timp smerit și călare pe mînzul unei măgărițe. Slava Sa pare a fi una ascunsă, căci el vine îmbrăcat în smerenie. Impactul venirii sale este aducerea păcii. El aduce o pace eternă în Ierusalim unde sunt nimicite armele de război. El va aduce pace în lumea întreagă căci va vesti neamurilor pacea și va stăpâni peste tot pămîntul. Nu putem să nu observăm că contextul capitolului 9 vizează în primul rînd a doua venire a lui Mesia cînd se va instaura pe pămînt mileniul plin de pace și prosperitate. Însă versetul 8 este celebru din pricina evangheliștilor care i-au văzut împlinirea la intrarea lui Isus pe un măgar în Ierusalim. El este aplicat primei veniri a lui Mesia. Ne aducem aminte că nu este un lucru neobișnuit ca în profeții cele două veniri a lui Mesia să fie UNITE, să fie așezate una imediat după cealaltă. De ce acest lucru? Din mai multe motive:

- Din pricină că profeția glisează cu rapiditate în timp, și are mereu obsesia finalului glorios.
- Din pricină că cele două veniri ale lui Mesia reprezintă un tot, o singură lucrare, una fără cealaltă neavînd sens.
- Din pricină că Dumnezeu a intenționat ca cele două faze ale lucrării lui Mesia (cea smerită spre cruce și cea glorioasă spre restaurare) să se preceadă repede. Neascultarea și împietrirea lui Israel a separat cele două etape ale lucrării lui Mesia.

Observăm că venirea lui Mesia, cu două etape, reprezintă și ea o temă cheie în ultima secțiune din cartea Zaharia. Într-adevăr în această secțiune din carte Îl vom descoperi pe Mesia atât lipsit de slavă, respins, vîndut, lovit, cât și plin de putere și glorie aducînd marea izbăvire finală.

d) V.11-12 – Izbăvirea diasporei

Izbăvirea adusă de Mesia lui Israel va fi una totală. Mesia nu va izbăvi doar Ierusalimul ci și diaspora. Legământul pecetluit cu sânge a fost încheiat pentru toți evreii, fie că se află la Ierusalim, fie că se află la marginea pământului. Mesia își va aduce aminte de acest legământ și va izbăvi și pe cei risipiți în cele 4 colțuri ale pământului. Aceștia sunt numiți așa de frumos: prinții de război ai speranței, și sunt chemați să se întoarcă la cetățuie, adică la Ierusalim. Dumnezeu le promite că le va întoarce îndoit, acest lucru însemnând că binecuvântarea de care vor avea parte va fi de două ori mai mare decât pedeapsa prin care au trecut. Acesta este modul în care izbăvește Mesia: o izbăvire totală, completă, plenară și care întrece dimensiunea pedepsei, precum și orice imaginație.

e) V.13-14 – Pedepsirea Greciei!

Profeția introduce imaginea arcului: Iuda este arcul din mâna lui Dumnezeu, și Efraim săgeata Sa! Adesea Efraim este o imagine substituit pentru Israel, pentru regatul de Nord. Cele două regate s-au separat. Dar acum sunt unite în mâna lui Dumnezeu și luptă împreună! Izbăvirea finală va fi totală atât pentru Iuda cât și pentru Israel. Izbăvirea finală va realiza unificarea întregului Israel. Și această unificare va duce la nimicirea vrăjmașilor lui Dumnezeu. Iar vrăjmașii Domnului sunt acum prezentați prin imaginea Greciei! De ce este introdusă aici Grecia? Cartea Daniel ne ajută. După căpetenia Persiei a venit Căpetenia Greciei. Și ca urmare a acțiunii acestei căpetenii Antioh Epifanes IV a cucerit Ierusalimul și a profanat Templul, și a asuprit pe evrei. Biruința și teroarea adusă de Antioh au însemnat una din cele mai mari umilințe suportate de evrei și prefigurează umilința finală orchestrată de antihrist însuși. Astfel stăpânirea Greciei prefigurează vrăjmașul lui Israel de la finalul istoriei. Astfel nu este de mirare că găsim în această profeție despre final pedepsirea Greciei. În Ioel capitolul 3, tot într-o profeție despre final, vrăjmașii de pe urmă ai lui Israel sunt prezentați prin imaginea Tirului, Sidonului, Filistenilor și a copiilor Greciei, adică exact ca în Zaharia capitolul 9. În Ioel capitolul 3 evreii sunt vânduți robi Grecilor. Grecii aflați la depărtare de Israel ar putea simboliza marginile pământului unde evreii se află robi. Astfel Filistenii ar trimite la vrăjmașii Domnului din jurul Ierusalimului și Grecia la vrăjmașii Domnului din diaspora evreiască. Astfel înțelegem de ce pedepsirea Greciei survine în contextul izbăvirii diasporei.

f) V.15-17 – Celebrarea izbăvirii finale

Profeția din capitolul 9 se încheie cu celebrarea izbăvirii finale. Domnul Însuși îi va izbăvi și din această pricină mântuirea finală va fi completă. Evreii vor mânca, vor bea și vor face gălăgie, adică vor celebra cu strigăte de bucurie și de veselie. Mântuirea va fi completă din toate punctele de vedere și ei vor fi PLINI ca un pahar de jertfă, ca și colțurile altarului. Vor fi plini de prezența lui Dumnezeu, de binecuvântările sale spirituale și materiale, văzute și nevăzute. Evreii vor fi atât de frumoși încât vor fi ca pietrele de pe cununa de împărat al lui Dumnezeu însuși. Evreii vor deveni podoaba Sa, slava Sa, mândria Sa, lauda Sa printre popoare. Iată că cel mai răzvrătit dintre popoare devine capul popoarelor, cel mai frumos dintre națiuni. Cum Iov era lauda Cerului, acum Israel însuși, ca popor, devine mândria Celui ce șade pe tron! Însuși profetul este uimit de frumusețea lor pe care o subliniază prin imperativele din ultimul verset al capitolului.

Capitolul 10

Domnul va izbăvi pe Israel când acesta va striga către El

Capitolul 10 este o continuare firească a capitolului 9. Într-adevăr, în cap.9 se anunță izbăvirea finală a lui Israel dar nu ni se spune pe ce bază va aduce Dumnezeu această nemaiauzită mântuire. Capitolul 10 pare să răspundă la această întrebare, pare să arate cum se face tranziția de la prezentul lamentabil la viitorul glorios. În mare parte capitolul 10 este un șir de minunate promisiuni cu privire la mântuirea finală a lui Israel. Iată care sunt aceste promisiuni:

- Casa lui Iuda va fi ca al Său cal de slavă în luptă
- Din Iuda va ieși Piatra - Mesia
- Vor birui în luptă, căci Domnul este cu ei
- Izbăvirea va fi atât pentru casa lui Iuda cât și pentru casa lui Iosif (regatul de nord)
- Efraim (regatul de nord) va fi ca un viteaz și inima lor se va bucura în Domnul
- Dumnezeu îi va aduna de la marginile pământului și se vor înmulți ca odinioară

- Dumnezeu îi va aduna din Asiria și din Egipt, Israel va trece prin strâmtorile mării, adâncimile Nilului se vor usca, mândria Asiriei va fi frântă și toiagul de cârmuire al Egiptului va pieri
- Ei se vor întări în Domnul și vor umbla în Numele Lui!

Observăm că este prezentă și în acest capitol tema venirii lui Mesia, prezentată ca Piatră din capul unghiului. Izbăvirea va avea loc prin venirea lui Mesia. Se repetă tema unificării regatului de nord cu regatul de sud. Se repetă și tema izbăvirii diasporei. Ca elemente de noutate descoperim:

- Israel care biruiește marea cu obstacolele ei. Marea este simbol al judecății (vezi apele potopului, Marea Roșie etc). Israel biruiește din nou marea ca la ieșirea din Egipt. În fața lui, râul Nil seacă cum a secat odinioară Iordanul. Izbăvirea finală a lui Israel este măreață și vizibilă ca cea din Egipt!
- Vrajmașii lui Israel care sunt smeriți sunt acum Egiptul și Asiria, cele două zone în care Israel a fost rob. Izbăvirea lui Israel este concomitentă cu pedeapsirea vrăjmașilor care odinioară i-a ținut robi.

Însă marile elemente de noutate ale capitolului sunt acelea care ne descoperă pe ce bază operează Dumnezeu această minunată mântuire. Primul element îl găsim chiar în v.1. În lumina promisiunilor din cap.9 poporul este îndemnat să ceară de la Domnul ploaia de primăvară. Cred că versetul se referă la pogorârea Duhului Sfânt, acela care poate da o inimă nouă lui Israel. Într-adevăr, în cartea Isaia izbăvirea finală este precedată de revărsarea Duhului peste rămășiță, iar această revărsare este prezentată și prin imaginea apei. Faptul că natura ploii din v.1 este una spirituală este întărit și de v.2. V.2 se întoarce spre realitatea prezentă a Israelului istoric. Prezentul este lamentabil: Iuda este ca o turmă rătăcită fără păstor, fără lideri autentici. Se identifică o criză a liderilor actuali care se lasă călăuziți de terafimi și ghicitori. Deducem că profeția nu este rostită în perioada rezidirii Templului. Profeția pare mai degrabă a fi rostită într-o perioadă târzie din viața profetului, probabil când poporul a căzut din nou în neascultare. Sau există posibilitatea ca prezentul profeției să se refere la un prezent istoric al neascultării poporului ales. Dumnezeu decide curățirea poporului și mânia Sa se aprinde împotriva liderilor acestuia. Israel va trece deci printr-un proces de curățire. Israel însuși se afla într-o stare de robie și risipit printre națiuni. La fel ca neamurile, și poporul ales va fi curățit prin pedeapsă.

În v.6 găsim alte indicii ale rațiunii salvării lor. În primul rând fundamentul izbăvirii lor este mila fără margini a lui Dumnezeu care îndrăznește să spună: *și vor fi ca și cum niciodată nu i-aș fi lepădat*. Dacă ne gândim la neascultarea și curvia milenară a acestui popor, ne întrebăm de unde mai are Dumnezeu milă de ei? Iar mila Sa este așa de mare încât le dă o restaurare deplină, și vor fi ca și cum niciodată nu ar fi fost lepădați. Când va face Dumnezeu acest lucru? Când ei vor striga, căci ultima parte a v.6 spune: *Eu, sunt Domnul, Dumnezeul lor și-i voi asculta!* În v.8 Dumnezeu vorbește despre o RĂSCUMPĂRARE. Mila lui Dumnezeu operează un proces de răscumpărare a lor din greșelile lor. Pe baza acestei răscumpărări poate avea loc mult așteptata restaurare. V.9 insistă din nou că sub pedeapsă Israel își va aduce aminte de Domnul: *și își vor aduce aminte de Mine în țări îndepărtate*. Relația lor cu Dumnezeu se va reface astfel că ei:

- Se vor bucura ÎN DOMNUL (v.7)
- Se vor întări ÎN DOMNUL (v.12)
- Vor umbla ÎN NUMELE LUI (v.12b)

Capitolul 11

Prima venire a lui Mesia

Atât cap.9 cât și cap.10 are în centrul izbăvirii pe Mesia. Imaginea lui Mesia este paradoxală, căci apare fie în slăbiciune și fără glorie, fie plin de putere și autoritate regală. Finalul cărții Zaharia ne prezintă cele două venituri ale lui Mesia. Nicăieri în Vechiul Testament cele două venituri nu sunt delimitate atât de clar. Astfel în cap.11 descoperim prima venire a lui Mesia la poporul Israel, pentru ca în cap.12-14 să ne întâlnim cu a doua venire a lui Mesia la același popor ales.

Cap.11 începe cu o imagine a judecății (v.1-3). Păduri falnice (Libanul), copaci plini de slavă (chiparosul, stejarul din Basan), desișul Iordanului sunt nimicite. Contextul ne arată că judecata lui Dumnezeu este îndreptată asupra lui Israel și în special asupra liderilor săi: păstorii

strigă de jale... puii de lei (imagine regală) mugesc... În cap.10:2 am cunoscut criza liderilor din Israel și faptul că ei sunt cauza decăderii poporului. Cap.11 ne prezintă o judecată a acestor păstori dar și a turmei lor. Dar judecata nu vine înainte ca Domnul să le mai dea o șansă, să le mai dea un mare har. Acest har este însăși trimiterea lui Mesia ca Păstor al lui Israel. Dumnezeu nu răspunde crizei liderilor imediat cu judecata, ci mai întâi cu harul. Și deși turma era deplorabilă și oile de tăiat, Dumnezeu mai face o încercare și trimite pe însuși Mesia să încerce să păstorească pe Israel cel rătăcit. Se profețește deci că Mesia va veni într-un moment de maximă criză spirituală, atât la nivelul liderilor cât și la nivelul poporului. Turma lui Mesia nu este una de dorit, ci una bolnavă până în măduva oaselor. Dar șansa vindecării prin păstoria lui Mesia este una reală! Turma este și ea vinovată căci se lasă dusă în rătăcire. Deși în v.6 Dumnezeu anunță hotărârea judecării turmei, în v.7 intervine pe linia harului. Mesia se apucă să păstorească oile de tăiat, cele mai ticăloase din turmă. Din toată istoria turmei lui Israel, Mesia ajunge să păstorească cea mai bolnavă generație. Ce slujbă ingrată pentru Marele Mesia! În Evanghelii, Isus a văzut că poporul era ca o turmă fără păstor, iar liderii poporului sunt acuzați de Mântuitorul de moarte spirituală și fățarnicie inimaginabilă. Într-adevăr, în Evanghelii vedem cum se împlinește profeția din Zaharia cap.11 și cum în cei 3,5 ani de lucrare publică Isus a încercat să păstorească turma lui Israel. Și și-a luat slujba în serios. A luat două toiage pentru a păstori turma. De obicei păstorul are nevoie doar de un toiag, dar Mesia a luat două toiage. Acest lucru ne arată pe de o parte puterea păstoririi lui Mesia (faptul că și-a luat în serios rolul de păstor), iar pe de altă parte cât de bolnavă era turma care avea nevoie de mai multe toiage.

Primul toiag se numea Îndurare sau Frumusețe. Într-adevăr, doar pe baza îndurării fără margini a lui Dumnezeu a putut Mesia păstori o asemenea turmă. Și a păstorit-o cu toată mila și îndurarea Sa de Fiul de Dumnezeu. Frumusețea ar putea trimite la frumusețea lui Mesia. Psalmii îl numesc cel mai frumos dintre oameni iar Ioan spune că în El S-a putut privi slava singurului născut din Tatăl. Mesia Și-a revelat toată frumusețea și slava pentru a vindeca pe Israel. Dar Israel nu s-a lăsat vindecat. Al doilea toiag se numea Legământ. Lucrarea lui Mesia se întemeia pe legământul încheiat între Israel și Dumnezeu, și avea drept rațiune chemarea poporului la respectarea acestui legământ. Și acest legământ era încheiat atât cu Iuda cât și cu Israel și chema națiunea la unitate și unificare. Cu cele 2 minunate toiage Mesia oferă lui Israel cea mai aleasă păstorie. Dar care este rezultatul acestei minunate păstoriri? V.8-9 ne descoperă rezultatul care, din păcate, este un eșec. Mesia se satură atât de liderii poporului (v.8) cât și de turma lui Israel

(v.9). Mesia însuși, Marele Păstor, oglindirea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu, obosește în actul păstoririi. Dar ce este și mai tragic este că și Israel se satură de păstorirea lui Mesia (vezi v.8b). Sufletul lor se scârbește de Mesia. Cât de bolnavi și răzvrățiți erau, dacă sufletul lor respinge cu SCÂRBĂ pe minunatul și Marele Păstor Mesia! Ce-i cu cei 3 păstori? Cred că ei simbolizează pe liderii apostatați ai lui Israel: împăratul, marele preot și proorocul. Aceștia sunt sortiți nimicirii de însuși Mesia care va rosti în Evanghelii un șir de vaiete și blesteme împotriva liderilor lui Israel. De ce într-o lună? Probabil este simbolizat o perioadă scurtă de timp, o judecată rapidă și grabnică asemănătoare celei din anul 70 d.H.

Drept urmare Marele Păstor rupe toiagul Îndurare. Astfel El renunță la păstorirea lui Israel și ia îndurarea de pe acest popor care cade într-o mare împietrire. Consecința nu este doar că se rupe legământul dintre Israel și Yahwe ci că se rupe legământul pe care Dumnezeu Îl încheiase cu toate popoarele. Cred că este vorba tot de legământul sinaitic, căci legământul încheiat cu Israel avea în vedere vindecarea și mântuirea tuturor neamurilor, de aceea el poate fi văzut ca un legământ încheiat cu toate popoarele. Ce dramă: Izvorul vindecării se închide și în dreptul lui Israel dar și în dreptul neamurilor!

Foarte important este v.11. El face apel la o rămășiță credincioasă dar slabă. Sunt în turmă niște oi nenorocite dar care totuși iau seama la Domnul și cunosc împlinirea Cuvântului Domnului. Aici îi găsim cred pe cei 11 ucenici din Evanghelii. Iată mângâierea lui Mesia! Descrierea lor e una corectă: oi nenorocite, căci și ei erau plini de boli și de necredință. Totuși au reprezentat mângâiere pentru Marele Păstor. Ele au cunoscut că acesta era Cuvântul Domnului CÂND a fost rupt toiagul numit îndurare. E posibil ca acest lucru să se fi împlinit în Evanghelii în momentul belstemării smochinului. Blestemarea smochinului a însemnat atât luarea îndurării de la Israel dar și un moment în care ucenicii au recunoscut că spusa Mântuitorului era chiar Cuvântul Domnului.

Mesia nu este doar respins de Israel dar și trădat și vândut pe un preț de nimic. Expresia prețul acesta scump din v.13 este o ironie. Ei au cântărit în dreptul Marelui Mesia doar 30 de arginți. Acțiunea a fost înfăptuită de ucenicul Iuda, dar profeția o prezintă ca un act înfăptuit de întreaga turmă. Într-adevăr, tot poporul a ales pe Barnaba în locul lui Mesia și ucenicul Iuda simboliza pe întreg IUDA care a vândut pe Mântuitorul. În v.13 găsim chiar detaliul cu olarul care s-a împlinit întocmai în Evanghelii (vezi Matei 27:9-10, Fapte 1:16-20).

Capitolul 10 se încheie pe imaginea judecării poporului care a respins pe Mesia. Mai întâi se rupe al doilea toiag. Mesia renunță definitiv la păstorirea lui Israel. El Însuși va spune în Evanghelii: Vi se lasă Casa pustie! Drept consecință unitatea poporului se sfărâmă și frăția dintre Iuda și Israel se frânge. Poporul e lăsat pradă dezbinărilor și luptelor interne. Dar nu doar atât. Pentru că au respins pe Marele Păstor ei sunt lăsați pradă unui păstor nebun care va chinui mult oile. Acest verset s-ar putea împlini prin toți liderii apostatați pe care i-a avut poporul evreu după Isus Hristos. TOȚI acești lideri i-au condus spre moarte și i-au abătut de la adevărul revelat în Isus Hristos. Ce blestem a căzut pe acest popor. Dar și acești păstori vor cădea sub pedeapsă împreună cu turma pe care au nimicit-o (vezi v.17). Dumnezeu este drept în istorie. Pentru că Israel a respins pe Păstorul Mesia el este lăsat apoi la mâna unor păstori nebuni.

În concluzie, acest capitol ne prezintă prima venire a lui Mesia, o venire în care Mesia este respins de Israel și în care inițiativa mântuirii se termină cu un eșec: Mesia renunță pentru o vreme la Israel și poporul este lăsat pradă împietririi și rătăcirii. Dar NU acesta este finalul. Finalul poveștii îl vom descoperi în următoarele trei capitole. Ideea este că Israel NU se poate dezvinăvăți. Cu maximă claritate Vechiul Testament a anunțat că inițial Mesia va fi respins de poporul ales. Abia mai târziu avea să fie recunoscut de Israel.

Capitolele 12-14

A doua venire a lui Mesia

În comentariile noastre pe celelalte cărți din Scriptură am făcut adesea referire la aceste capitole din Scriptură. Acum nu dorim să repetăm lucrurile pe care deja le-am subliniat în celelalte comentarii ci doar să surprindem unele aspecte noi. Subliniem de la început că aceasta este cea mai clară profeție despre a doua venire a lui Mesia din tot Vechiul Testament. Ea este o profeție complexă și completă și zugrăvește trei tablouri majore:

- Contextul istoric premergător venirii lui Mesia
- Venirea lui Mesia în slavă
- Consecințele venirii lui Mesia

Proorocia are în centru pe Israel (v.1a). Proorocia este rostită de Dumnezeu Creator, de Cel care a întins cerurile și a întemeiat pământul și a întocmit duhul omului din el. (v.2b). De ce ni se prezintă imaginea lui Dumnezeu ca și Creator în contextul rostirii acestei profeții? De ce autorul profeției e prezentat ca Dumnezeu Genezei? Pentru că creația ne trimite la începutul poveștii, pe când profeția de față ne descoperă FINALUL poveștii. Cel ce a început marea poveste prin actul creației, tot El o va încheia în mod glorios. Și Finalul va reprezenta un nou început, și o nouă creație! Iată de ce profeția începe cu descrierea lui Dumnezeu ca și Creator. Cel care a creat pământul, acum decide să îl restaureze.

Finalul are drept epicentru Ierusalimul. Ierusalimul este prezentat mai întâi ca un potir de amăgire pentru toate popoarele, și aceasta pentru că toate popoarele se vor îmbăta cu ura pentru Israel și se vor aduna să nimicească Ierusalimul. Dar Ierusalimul este prezentat și ca o piatră grea pentru toate popoarele, căci toate națiunile care se vor ridica împotriva lui vor fi nimicite în cele din urmă. Izbăvirea va fi o minune, o intervenție directă din partea lui Dumnezeu (v.4), la fel ca pe vremea lui Ezechia. Textul insistă apoi pe relația dintre căpeteniile lui Iuda și Ierusalim. Căpeteniile lui Iuda își pun nădejdea în locuitorii Ierusalimului, dar Dumnezeu face ca aceste căpetenii ale lui Iuda să devină o flacără mistuitoare, și tot El decide ca să fie mântuite mai întâi corturile lui Iuda pentru ca fala casei lui David (aflată la Ierusalim) și fala locuitorilor Ierusalimului să nu se înalțe peste Iuda. Înțelegem că nu doar Ierusalimul va fi izbăvit ci întreaga țară. Și Domnul va face astfel încât izbăvirea țării să nu fie mai puțin glorioasă decât izbăvirea Ierusalimului. Accentul e pus astfel pe mântuirea întregului POPOR și nu pe izbăvirea Ierusalimului. Ierusalimul rămâne totuși o pagină centrală în vremea sfârșitului. Izbăvirea va fi deplină, totală în ziua aceea astfel că cel mai slab va fi ca David și casa lui David ca Dumnezeu, ca Îngerul Domnului în mijlocul lor. Se realizează o identificare între Dumnezeu și poporul Său, o unire a lui Dumnezeu cu poporul Său. Observăm din nou subliniată divinitatea Îngerului Domnului. Cartea Zaharia accentuează poate mai mult ca orice alt profet divinitatea lui Mesia. De ce se vor aduna toate aceste popoare împotriva Ierusalimului este un mister. Care va fi rațiunea istorică? Nu știm. Însă ura istorică asupra evreilor își va atinge apogeul în acele vremuri. Din punct de vedere spiritual, motivul va fi păcatul Ierusalimului. Într-adevăr următoarele versete ne prezintă un popor adormit și idolatru care se trezește tocmai sub pedeapsă.

Izbăvirea nu va fi un cec în alb. Ea va veni doar ca urmare a pocăinței rămășiței poporului ales, ca urmare a plânsetului și strigătului acestuia. În acele momente groaznice ale finalului,

Dumnezeu va turna ”peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine pe care L-au străpuns”. Textul face cu claritate referire la prima venire a lui Mesia descrisă în cap.11. Ca și în cap.11, Mesia e o Persoană divină care se confundă cu divinitatea. Nicăieri nu găsim în Vechiul Testament descrisă pocăința finală a poporului evreu și că miezul acestei pocăinței este tocmai recunoașterea faptului că aceștia au respins pe Mesia. Și pocăința va fi una totală și autentică. Și va fi jale mare. Va fi ca jalea din Egipt când egipentii își plâneau întâiul născut după urgia 10, și va fi ca în valea Meghidonului când poporul îl plâneau pe marele rege Iosia. Dar mai mult decât atât fiecare familie se va jeli deosebit, într-un fel aparte. Fenomenul nu va fi unul de isterie națională, de entuziasm trecător al mulțimii. Pocăința se va personaliza în fiecare familie și va fi una autentică pentru fiecare familie în parte. Fiecare familie va avea plânsul ei. Dar și în cadrul fiecărei familii, fiecare membru va plânge deosebit căci textul insistă: ”și femeile ei deosebit”. Și sunt menționate patru familii. Și cred că fiecare familie arată spre ceva:

- Familia lui David spre casa regală
- Familia lui Natan spre mulțimea proorocilor
- Familia lui Levi spre casa preotească
- Familia lui Șimei spre popor, și chiar spre cele mai nenorocite familii din popor – aceasta dacă Șimeiul de aici trimite la cel care blestema pe David (Șimei din 2 Samuel 16 poate simboliza tot poporul necredincios care se bucura când Unsul Domnului era alungat, sau străpuns – ca să folosim limbajul din Zaharia).

Pocăința e un dar de sus. Duhul de iluminare și trezire vine de sus. Și Trezirea rămășiței evreiești este una din cele mai mari minuni ale istoriei. Cum va fi posibil ca acest popor împietrit care neagă de mii de ani prima venire a lui Mesia, să recunoască cu toții că Isus e adevăratul Mesia? Și recunoașterea să nu fie doar ceva de moment, ci ceva stabil și pentru totdeauna. Este cu adevărat marea minune a istoriei în fața căreia nu putem decât să ne închinăm. De ce tocmai atunci Domnul le va turna acest duh de descoperire?

- Pentru că de-abia atunci se va fi împlinit pleroma neamurilor (numărul deplin al neamurilor – vezi Romani 11)
- Pentru că de-abia atunci va fi trecut mânia lui Dumnezeu și perioada de împietrire cauzată de respingerea lui Mesia

- Pentru că de-abia atunci Israel va fi parcurs acel creuzet istoric care va duce la curățirea sa.

Prima parte a cap.13 insistă pe faptul că fenomenul supranatural trăit de Israel nu este unul de moment ci unul de durată. În Israel se va deschide un izvor pentru curățirea păcatului și a tuturor necurățiilor țării. Izvorul se poate referi la Duhul Sfânt (vezi ploaia de primăvară din 10:1), la acel Rusalii care va fi trăit de poporul evreu și care le va da o inimă nouă și un duh nou. Dumnezeu va stârpii nu doar idolii din țară ci și numele acestora ca nimeni să nu-și aducă aminte de ei. Va fi o curățire totală. Pasajul insistă însă pe curățirea țării de prooroci mincinoși. Într-adevăr ne aducem aminte mai ales din cartea Ieremia că proorocii mincinoși au fost un factor principal care a dus la rătăcirea lui Israel. Zaharia însuși a subliniat în capitolele precedente că Israel a ajuns în împietrire din pricina păstorilor săi sufletești. Pasajul din 13a despre prooroci ne arată că vindecarea lui Israel va fi UN PROCES. Iată că în popor vor mai încerca unii să fie prooroci mincinoși dar reacția poporului va fi una corectă care va duce la curățire. Proorocii mincinoși vor fi omorâți sau pedepsiți chiar de cei din casa lor. Se repetă ideea STRĂPUNGERII. Israel e vindecat. Nu mai străpunge pe adevăratul Păstor ci străpunge pe păstorii falși, reprezentați aici de profeții mincinoși. Mia de ani este un proces de prechimbare. Și prima vindecare și preschimbare va fi cea a lui Israel. Dar ea va dura timp. La fel ca și cu rămășița din vremea lui Zaharia nu va fi suficientă trezirea inițială a duhului, va fi nevoie de o perseverență în schimbare. Și Israel de la finalul istoriei va da din plin dovadă de această perseverență.

A doua parte a cap. 13 pare să ne explice CUM e posibilă această schimbare în bine? Și ni se oferă două explicații: motivul obiectiv al schimbării (v.7) și motivul subiectiv al schimbării (v.8-9). Motivul obiectiv este prezentat prin lovirea Păstorului de Însuși Dumnezeu. Profeția revine la imaginea primei veniri a lui Mesia, când Mesia e lovit și străpuns. Dar de această dată nu poporul, ci Însuși Dumnezeu poruncește sabiei să lovească pe Mesia. Isaia 53 detaliază acest lucru. Mesia e respins și străpuns de Israel, dar El e apoi lovit de Însuși Dumnezeu ca jertfă de ispășire pentru păcatele poporului. Fără această jertfă perfectă iertarea lui Israel nu e posibilă, și fără iertare nu e posibilă nici vindecarea sa. Deci iată motivul obiectiv al schimbării: jertfa lui Mesia. Ca urmare a lovirii Păstorului, oile se rispec. Dar apoi mâna Domnului revine asupra celor mici și smeriți. Profeția se împlinește mai întâi la nivelul celor 11 ucenici care se rispec, dar apoi se bucură din nou de binecuvântarea mâinii lui Dumnezeu, după învierea lui Mesia. Dar

profeția se împlinește și asupra lui Israel care mai întâi e risipit, dar la final o rămășiță este mântuită.

Motivul subiectiv al schimbării e căința lui Israel. Dar aceasta nu vine deodată și nu peste tot poporul. Două treimi vor fi nimicite, și numai o treime va rămânea. Și această treime va fi pusă în foc și curățită cum se curățește argintul și aurul. Ultima treime va fi pusă într-un creuzet istoric teribil, și prin acest creuzet va fi curățit. Acest creuzet e reprezentat tocmai de împresurarea finală a Ierusalimului. Și cap.14 ne va arăta că va fi mai greu față de cum ne-am imaginat atunci când am citit cap.13.

Într-adevăr, în cap.14 descoperim mai multe elemente de noutate despre vremea finalului. Primul este că ziua revenirii lui Mesia este numită ZIUA DOMNULUI. Această ZI apartine o găsim menționată de către mai mulți profeți. Înțelegem că profeții vorbesc despre aceeași zi măreață a izbăvirii lui Israel, izbăvire adusă de Însuși Mesia. Însă izbăvirea va veni DUPĂ o CUMPLITĂ ÎNFRÂNGERE. Căci mai întâi cetatea va fi cucerită, casele jefuite și femeile batjocorite. Jumătate din cei ce vor rămânea în viață vor fi duși în robie și jumătate va rămâne în cetate, probabil pentru a fi nimicită. Deci înainte de izbăvire Ierusalimul va fi pârjolit. E un amănunt extrem de important pentru a înțelege vremea finalului. Nu va fi ca pe timpul lui Ezechia când Ierusalimul a fost izbăvit înainte de a fi cucerit. La vremea finalului, izbăvirea vine DUPĂ distrugere. Aflăm de asemenea că nu toți evreii vor fi la Ierusalim. O rămășiță va fi la Ierusalim, dar restul va fi drept rob printre neamuri. Într-adevăr dacă toți evreii ar fi la Ierusalim CUM se vor mai împlini profețiile care anunță strângerea evreilor de pe tot pământul în vremea finalului? Un alt aspect important este că Domnul aduce toate aceste popoare împotriva Ierusalimului. Este un ceas al pedepsiei când paharul fărădelegii cetății este la culme. Cetatea e dată spre nimicire. Din această perspectivă este și mai minunată căința și mântuirea rămășiței. Izbăvirea va fi adusă de Însuși Dumnezeu: căci Domnul Însuși Se va arăta și va lupta! Și cum Se va arăta Domnul decât prin trimiterea în slavă și putere a lui Mesia, Fiul Său? Muntele Măslinilor va ocupa un loc special pentru revenirea lui Mesia, căci picioarele Sale vor sta pe acest munte. Arătarea lui Mesia va fi una măreață așa că va fi nevoie de un întreg munte ca așternut al picioarelor Sale. De pe Muntele Măslinilor S-a înălțat Mesia la cer. Tot pe acest munte va reveni! Este un munte la răsărit de Ierusalim. Și este numit sugestiv muntele Măslinilor. Măslinul trimite la Israel. Mai întâi El pleacă alungat și respins de Măslinul Israel și se întoarce când este rechemat de același Măslin-Israel. El pleacă din pricina evreilor și se

întoarce tot din pricina lor! Muntele se pare că se va despica în două și se va face acolo o vale foarte mare. Acolo, în această vale va fugi rămășița evreilor pentru a se salva. Și vor fugi ca pe vremea cutremurului din vremea lui Ozia. Dar dacă atunci au fugit de cutremur, acum vor fugi spre cutremur, căci vor fugi spre muntele care se va despica! Dacă atunci cutremurul le era vrăjmaș, acum cutremurul revenirii lui Meisa la va fi aliat. Și exact în momentul în care rămășița va ajunge în această vale nou formată va veni Domnul în slavă. Dar nu va veni singur, ci va veni împreună cu toți sfinții! Cine sunt acești sfinți? Îngerii? Mai degrabă sunt cei deja răscumpărați din ceruri. Pavel insistă că Hristos se va întoarce în slavă însoțit de sfinții deja răscumpărați (vezi 1 Tes.4:17, 2 Tes.1:10).

Ziua aceasta este o zi specială, cunoscută de Domnul, concepută de Domnul și așteptată de Domnul. Și doar Domnul cunoaște această zi. Această zi va fi determinantă pentru schimbarea destinului națiunilor. Așa se încheie cap.14 din Zaharia și anume explicând cum această zi va schimba pentru totdeauna atât destinul lui Israel cât și destinul neamurilor. În ziua aceea vor curge ape VII în Ierusalim și va începe procesul de restaurare spirituală și fizică a poporului evreu. Și drept urmare întreaga țară va ajunge ca desișul Iordanului (belșug, prosperitate), deci țara va ajunge din nou o țară în care curge lapte și miere! Apoi Ierusalimul va fi înălțat ca și capitala spirituală a lumii și va locui liniștit la locul lui fără a mai fi tulbruit vreodată. Izbăvirea nu va fi de scurtă durată ca pe vremea lui Ezechia ci va fi pentru totdeauna căci Israel va primi o inimă nouă care se va teme pentru totdeauna de Domnul! Pare de necrezut că acest popor care întotdeauna s-a răzvrătit față de Domnul, acum pentru totdeauna va umbla în căile Lui! Iată înțelepciunea desăvârșită a Medicului popoarelor, a Celui care știe să restaureze!

Domnul va fi împărat peste tot pământul și Numele Lui va fi singurul Nume în tot pământul. Deci nu doar în Israel ci peste tot pământul! Cum va fi posibil acest lucru? Dumnezeu nu va curăța doar Ierusalimul ci și neamurile. Neamurile vrăjmașe Ierusalimului vor fi nimicite, dar nu în întregime, Vor fi nimicite cei răzvrățiți, dar rămășița mai puțin bolnavă a neamurilor va fi lăsată în viață. Și apoi aceste neamuri vor fi conduse cu un toiag de fier de către Mesia Însuși și vor intra și ele într-un PROCES de vindecare. Ierusalimul va fi capitala spirituală a lumii și acolo vor veni neamurile să se închine Domnului și să învețe să se teamă de Domnul. Și la sărbătoarea corturilor vor veni la Ierusalim toate neamurile. Iată un alt argument că această sărbătoare trimite spre vremurile escatologice. Însă neamurile vor fi conduse cu un toiag de fier. Domnul a răscumpărat prin venirea Sa în slavă tot pământul! Astfel că neamurile care nu vor

asculta vor fi lovite cu secetă. Și dintre aceste neamuri este menționat Egiptul probabil pentru că el avea motive serioase să nu vină la Ierusalim să se închine Domnului. Egiptul era locul fostei robii, un loc despre care Domnul a zis: să nu vă întoarceți niciodată acolo! Dar dacă Egiptul în mândria lui nu va veni să se închine Domnului, va fi lovit cu secetă. Iată că neamurile vor fi și ele puse într-un PROCES de vindecare. Vindecarea neamurilor NU se va face peste noapte. Mia de ani (care poate va dura mii de ani!) înseamnă un PROCES lent de vindecare a popoarelor, atât în dreptul lui Israel cât și în dreptul celorlalte neamuri. Dar procesul va avea SUCCES! Astfel încât până și pe zurgălăii cailor va sta scris: sfinții Domnului! Totul va fi închinat Domnului de la zurgălăii cailor pâna la oalele din casă. Tot ce se va face pe pământ va fi spre slava Domnului și în conformitate cu sfințenia Lui! Și cu precădere Israelul și Ierusalimul vor atinge apogeul în ascultarea de Dumnezeu și astfel Casa Domnului nu va mai fi niciodată pângărită și nici un canaanit (negustor sau om necurat) NU va mai intra în Templu!

Ajunși la final de carte medităm din nou. Finalul cărții se caracterizează prin CLARITATE. Și parcă nicăieri în Vechiul Testament nu ni se prezintă atât de clar următoarele adevăruri:

- Mesia va veni de două ori la Israel. Prima dată în slăbiciune și va fi respins, a doua oară în glorie după ce va fi chemat de ai Săi.
- Povestea de dragoste dintre Dumnezeu și Israel va avea un final fericit.
- Ierusalimul va fi în CENTRUL evenimentelor finalului.
- La vremea finalului, Israel va trece prin mari necazuri pentru a fi curățit și a ajunge la actul autentic al unei pocăințe naționale depline.
- Revenirea în slavă a lui Mesia va fi urmată de mia de ani, o epocă a păcii în care atât Israel cât și Neamurile vor fi vindecate și vor învăța ascultarea de Domnul!
- Dumnezeu rămâne suveran peste istoria neamurilor și istoria evreilor, și toate DUC spre împlinirea planurilor Sale ascunse și tainice!